

“ΑΓΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ,,
Ο ΞΗΡΟΠΟΤΑΜΙΤΗΣ
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΗΣ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΘΩ,
ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ ΑΡΧΙΜ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΘΩ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ ΑΘΩ ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ

Αιών ΙΕ'. Ο αυτοκράτωρ Μανουήλ Β' Παλαιολόγος.

Τυπικόν χρυσόβουλλον αὐτοῦ ἐν ἔτει 1406.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΕ' αἰῶνος ἡμελήθη πάλιν ἡ τάξις ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει καὶ ἐχαλαρώθησαν τὰ τῆς μοναδικῆς πολιτείας, ὅθεν ὁ αὐτοκράτωρ Μανουήλ ὁ Παλαιολόγος πρὸς ἀνόρθωσιν καὶ εὐρυθμον λειτουργίαν τοῦ μοναχικοῦ βίου συνέταξε χρυσόβουλλον τυπικὸν τῷ 1406 τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τοὺς Ἁγιορείτας.

Τὸ ὕφος τοῦ τυπικοῦ τούτου, τὸ μακρὸν αὐτοῦ προοίμιον καὶ τὰ θιγόμενα ἐν αὐτῷ ζητήματα, ἤρμοζον μᾶλλον εἰς καθηγητὴν τοῦ μοναχικοῦ βίου παρὰ εἰς αὐτοκράτορα. Παραθέτομεν τὴν ἀρχὴν τοῦ σπουδαίου τούτου ἐγγράφου τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶναι ἀπόρροια τῶν ιδεῶν αὐτοῦ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ ἀρεσκομένου νὰ ἐνδιατρίβῃ περὶ λεπτότατα ζητήματα. Βεβαίως ὁ Μανουήλ εἶναι ἀνώτερος παντὸς ἐπαίνου δεξιῶς χειριζόμενος δυσκολώτατα πνευματικὰ ζητήματα, ἀλλ' ἡ ἐργασία αὕτη ἤρμοζε εἰς σύνοδον ἐπισκόπων :

« Καὶ ἰατροὶ δὲ ἄρα λοιμοῦ τοῖς σώμασιν ἐπισκήψαντος καὶ ταῦτα λυμαινομένου, κἄν δυσίανον τυγχάνῃ τὸ ἐνοχλοῦν, ἀλλ' οὖν τοῖς ἐκ τῆς τέχνης φαρμάκοις καὶ ταῖς χρηστοτέραις

« διαίταις περιγίνονται τῆς νόσου, κατὰ μικρόν, τὴν προτέραν
 « εὐξίαν τοῦ νοσοῦντος ἀνακαλούμενοι. Καὶ οἱ τῶν ψυχῶν δὲ
 « ἰατροί, οἷς πάντως ἀγών τὸ κατὰ Θεὸν τοὺς μοναχοὺς ζῆν,
 « τὴν στενὴν ὁδὸν ἐλομένους καὶ τεθλιμμένην, εἴ ποτέ τις τῆς
 « εὐθείας παρατραπῆναι συμβαίη, τούτους ταῖς κατὰ μικρὸν
 « εἰσηγήσειν, ὅθεν ἐξετράπησαν εἰς τοῦτο χειραγωγούσιν· εἰ
 « γὰρ καὶ μαθητῶν πολλάκις ἐπιμελομένων, ὡς δύναμις, διεγεί-
 « ρουσιν αὐτῶν τὴν σπουδὴν οἱ τούτων παιδαγωγοί, ὥσπερ
 « κέντρῳ τῷ λόγῳ χρώμενοι, μήποτε ῥαθυμίας ἐπελθούσης ἐξι-
 « τηλὸς αὐτοῖς γένηται ἢ περὶ τὴν τέχνην ὁρμή, πολλῶ μᾶλλον
 « ἐπὶ τῆς μοναχικῆς πολιτείας προσήκει, ἢ καὶ τέχνη τεχνῶν ἄριστα
 « ὀνομάζεται, τοὺς κατ' ἀρετὴν ἡμεληκότας βιοῦν καὶ τῆς στενῆς
 « ὁδοῦ τὸ ἄναντες ἀποσεισαμένους τούτους πᾶσι τρόποις ὅθεν
 « ἐξετράπησαν εἰς τοῦτο καθοδηγεῖσθαι. Ἐπεὶ γοῦν καὶ ἐν ταῖς
 « κατὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἁθῶ σεβασμίαις μοναῖς ἡμελήθη
 « τὰ πλείω τῆς μοναχικῆς πολιτείας τῇ τοῦ καιροῦ καὶ τῶν
 « πραγμάτων ἀνωμαλίᾳ, δεῖν ἔγνω ἡ βασιλεία μου ἐκεῖνα τῶν
 « ἡμεληθέντων ἀνορθώσασθαι πρὸς τὸ κρεῖττον, ὅσα νῦν πάλιν
 « δίδωσιν ὁ καιρὸς, μήποτε τῇ κατὰ μικρὸν ἀμελείᾳ, φροῦδα
 « γένηται τὰ τῆς μοναχικῆς πολιτείας· εἰ δὲ μὴ πρὸς πάντα
 « εὐθύς τοὺς μοναχοὺς διεγείρομεν τὰ ἐξ ἀρχῆς τυπωθέντα, οὐ
 « διὰ τοῦτο παροπτέα γε ταῦτα, εἴ περ ἐπιμελητέον καὶ τὰ λεί-
 « ποντα κατορθῶσαι, ἐπεὶ καὶ τὰ ὑγιεινὰ τῶν σιτίων, μὴ ὅτι
 « τοῦ νοσήματος οὐκ εὐθύς ἀναιρετικά, διὰ τοῦτο γε παροπτέα,
 « ἀλλ' αἰρετέον μᾶλλον ὅτι ποιητικὰ πάντα τῆς ὑγείας κατὰ μι-
 « κρόν, ἄλλως τε οὐδ' ἂν ἄλλως εἴη ἐπὶ μείζω τινὰ τῆς μοναχι-
 « κῆς πολιτείας ἐλθεῖν, εἰ μὴ πως ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἄρξαιτο».

Αἱ διατάξεις τοῦ τυπικοῦ τούτου ἔχουν ὡς ἐξῆς :

Ὁ αὐτοκράτωρ ὑπενθυμίζει εἰς τοὺς μοναχοὺς τὰς δύο
 βασικὰς συνθήκας, τὴν ἀποταγὴν καὶ ὑποταγὴν, τὰς ὁποίας
 ἔδωσαν πρὸς τὸν Θεόν, τὴν ἀνταμοιβὴν τῶν εὐόρκως ἀγωνιζο-
 μένων καὶ ἀπειλὴν καὶ κατάκριον τῶν στρεφομένων πρὸς τὰ
 ὀπίσω.

«Οὐδὲν δικαίωμα ἀποκτᾷ ὁ προσφέρων τι εἰς τὴν μονὴν
 κατὰ τὴν εἴσοδον καὶ κουργὰν αὐτοῦ. Ὁ ἀφινιάζων, ἢ ἰδιορρούθ-
 μως, προσχῆματι ἡσυχίας, κατ' ἰδίαν βιῶν, οὐδὲν λαμβάνει ἐκ



τῶν ἅπαξ τῷ Θεῷ παρ' αὐτοῦ ἀφιερωθέντων». Παραδόξως ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἔχοντα ἴδιόν τι κτῆμα προσοδοφόρον νὰ νέμηται τὰς προσόδους αὐτοῦ ἐφ' ὄρω ζωῆς, κληρονομώσης τῆς μονῆς αὐτοῦ. Καὶ ταῦτα κατὰ τὴν κρατοῦσαν, ὡς λέγει ὁ αὐτοκράτωρ ἐν τῇ Λαύρα συνήθειαν! **Εὐθύς ὁμως διορθῶν ἀπογορεύει εἰς τὸ μέλλον τοῦτο «κατὰ τὴν ὑποτύπωσιν τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου».**

Οἱ ἡγούμενοι ἐκλέγονται «οὐ μόνον τῇ τῶν ἐντὸς πεντεκαίδεκα βουλευτῶν ψήφῳ καὶ ἐκλογῇ κατὰ τὴν ὑποτύπωσιν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου ἀλλὰ καὶ τῇ συνελεύσει καὶ συμφωνίᾳ τῶν ἔξωθεν τῆς μονῆς οἰκούντων ἐκκρίτων ἀδελφῶν».

Διὰ τὴν διακυβέρνησιν ἐκάστης μονῆς ἀρκοῦσιν οἱ ἔσω βουλευταί, ὧν προΐσταται καὶ μεθ' ὧν συνεργάζεται ὁ ἡγούμενος. Οὐδὲν γινέσθω ἄνευ τῆς τῶν κριτόνων βουλῆς, ἀλλὰ πάντα μετ' εἰδήσεως καὶ γνώμης καὶ ἐνδόσεως αὐτῶν καὶ τοῦ καθηγουμένου «ἐπεὶ γὰρ τῶν πόλεων ὅσαι καλῶς πράττουσι τῇ τῶν ἀρίστων βουλῇ διοικοῦνται, καὶ οὐ τῇ τῶν πολλῶν, οὐδὲ τῶν τυχόντων, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ἄρχοντος μόνου, τὸ μὲν γὰρ δημοκρατία τὸ δὲ τυραννίς, ἀμφοτέρω δὲ ὁμοίως ἄτοπα».

Ὁ ἡγούμενος μετὰ τῶν βουλευτῶν ὀφείλου νὰ συνεδριάξουν καθ' ἐκάστην εἰ δυνατόν, ἀλλὰ καθ' ἐκάστην δευτέραν ἀπαραιτήτως συσκεπτόμενοι περὶ τῶν κοινῶν ὑποθέσεων καὶ λαμβάνοντες λογοδοσίαν ἐκ τῶν διακονητῶν.

Ὁ Γραμματεὺς νὰ καταγράφη τὰ ἔσοδα καὶ ἔξοδα καὶ ταῦτα νὰ ὑπογράφωνται παρὰ τινων βουλευτῶν διὰ τὸ ἀδιάβλητον.

Τὰ μετόχια τῆς μονῆς δίδονται πρὸς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὁ Καθηγούμενος καὶ οἱ βουλευταὶ ἐκλέγουσι, «ἐπὶ μάρτυρι τῷ Θεῷ μαρτυρούσης τῆς συνειδήσεως τούτων, ὡς οὐ κατὰ σχέσιν ἢ προσπαθῶς ἐδόθησαν ταῦτα ἢ ἔνεκα δωροληψίας». Εἰ μὴ οὕτως γένηται, ἀκολουθοῦσι γογγισμοί, ψίθυροι, καταστροφὴ τοῦ μοναστηρίου καὶ ἀπώλεια ψυχῶν.

Εἴτι ἂν εἰσαχθῇ ἐν τῇ μονῇ ὡς ἀφιέρωμα εἴτε ἱερὰ σκευή, εἴτε τροφίμα κλπ. τὰ μὲν ἱερὰ ἀνατίθενται εἰς τὸν ναόν, τὰ δὲ ἄλλα ἐγχειρίζονται τοῖς διακονηταῖς καὶ γνώμη τῶν βουλευτῶν καὶ τοῦ καθηγουμένου ἔξαντιλοῦνται εἰς τὰς κοινὰς χρείας. Ὁ ἔδωτοποιούμενος τι τῷ κρίματι τῆς ἱεροσυλίας ὑποκείσθω.

Οἱ ἄρτοι τῆς θείας εὐχαριστίας γενέσθωσαν ἕξ εὐγενεστερας ζύμης καὶ ὅσοι ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν ἐκκλησίαν μόνον. Ἀπαγορεύεται εἰς τοὺς μοναχοὺς νὰ τρώγουν τούτους προφάσει περισείας.

Ἐπακοὴ ἀπόλυτος εἰς τὰ πνευματικά ὀφείλεται παρὰ πάντων εἰς τὸν προεστῶτα. Ὁ εἰσερχόμενος καὶ ἐξερχόμενος τῆς μονῆς ὀφείλει νὰ δώσῃ λόγον τῷ προεστῶτι διὰ μετανοίας.

Ὁ ἐξ ἄλλης μονῆς εἰς ἑτέραν παραβάλλον διὰ παντὸς τρόπου ἅς προτρέπεται ὑπὸ τοῦ προεστῶτος ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν μονὴν του, ἐκτὸς ἂν ὁ ἡγούμενος αὐτοῦ παραδῶ τοῦτον ἕνεκα ἀποχρώντων λόγων ἢ δὲν δέχεται αὐτὸν ἐπιστρέφοντα.

Ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἐν τῷ Ὄρει τὰ θήλεα ζῶα.

Ἐν συνεχείᾳ περιέχει καὶ ἄλλας τινὰς διατάξεις, αἱ δὲ φράσεις τοῦ τυπικοῦ μαρτυροῦν δεξιότητα καλάμου καὶ πνεύματος.

Ὁ αὐτοκράτωρ ὡς ἐν ἀρχῇ τοῦ τυπικοῦ λέγει, δὲν ἐπελήφθη τὴν τελείαν ἀνόρθωσιν τῶν ἀρχαίων θεσμῶν, ἀλλ' ἐφόσον ἐπέτρεπεν ὁ καιρὸς ἐφρόντισε περὶ ὅσων ἦτο δυνατόν νὰ πραγματοποιηθοῦν.

Δυστυχῶς ἡ ἀνόρθωσις δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ γραπτά μόνον, ἀλλὰ διέπεται ὑπὸ ἀνωτέρου τινὸς ἱστορικοῦ νόμου. Τὸ κράτος ἐφθινεν ἀνιάτως καὶ αἱ ἄλλεπάλληλοι ἐπιθέσεις τῆς δύσεως ἐδημιούργησαν κατάστασιν ἐν ἀνατολῇ διαρκῶς σαλευομένην καὶ ἀβεβαίαν.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος ὑφίστατο καὶ αὐτὸ τὰς ἐπηρείας ἀφ' ἑνὸς τῆς καταστάσεως αὐτῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς ἰδίας αὐτοῦ καταστάσεως. Οἱ ΙΓ' καὶ ΙΔ' αἰῶνες γεμάτοι ἀνωμαλιῶν, περιπετειῶν καὶ καταστροφῶν κατέστησαν ἀνίσχυρον καὶ μάλιστα ἀφοῦ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπανειλημμένως ἀπώλεσε τὸ ἰσχυρὸν τῶν θεσμῶν αὐτοῦ ἔρεισμα, τὴν βασιλικὴν ἐποπτείαν.

Ὅπωςδὴποτε τὸ τυπικὸν τοῦ 1394 περὶ Πρώτου καὶ Πρωτάτου καὶ τὸ τυπικὸν τοῦτο τοῦ 1406 μαρτυροῦν ἀφ' ἑνὸς τὴν προσπάθειαν τῶν ἐγκρίτων ἁγιορειτῶν ὅπως ἀνορθώσουν τοὺς ἀρχαίους θεσμοὺς καὶ διὰ τοῦτο αἰτουμένους ἐπιμόνως τῶν τυπικῶν τούτων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἠλπίζον τὴν πραγματοποίησιν τῆς θεραπείας, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἀδιάλειπτον μέριμναν τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς βελτίωσιν τοῦ μοναχικοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Εἶναι ἄξιον μεγάλης προσοχῆς ὅτι γίνεται λόγος ἐν τῷ τυπικῷ τούτῳ περὶ **περιουσίας ιδίας**, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἀναγκασόμενος ἐξ ἀνάγκης τῶν περιστάσεων ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς κατέχοντας προσοδοφόρον κτῆμα νὰ νέμονται αὐτοῦ ἐφ' ὄρω ζωῆς, **ἀπαγορεύσας ὅμως τοῦτο διὰ τὸ μέλλον** καὶ ὅτι ἀνωμαλίαι ἐλάμβανον χώραν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν μετοχιῶν.

Ταῦτα εἶναι τὰ ἀσφαλῆ προοίμια τοῦ ἐν Ἁγίῳ Ὁρει διαμορφωθέντος μετὰ τὴν ἄλωσιν ἰδιορρυθμοῦ βίου, τελείως ἀγνώστου εἰς τὸν ἀρχαῖον μοναχισμόν. Τὸ ἰδιορρυθμον τοῦτο σύστημα δυστυχῶς ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπικρατῇ μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν εἰς ὠρισμένας Μονάς, χαρακτηρισθὲν εἰς προηγούμενα τεύχη τοῦ παρόντος περιοδικοῦ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδιορρυθμιτῶν ἀκόμη κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ δημιουργῇ τὴν ὑπερτάτην ὑποχρέωσιν ἐξ ἴσου εἰς τοὺς διοικούντας αὐτὰς καὶ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς, νὰ σκεφθοῦν πρὸς ἄμεσον ἐπανόρθωσιν τοῦ γενομένου αὐτοῦ σφάλματος καὶ ἐπ' ἀνόδον εἰς τὸν κοινοβιακὸν ὄρθμον, τὸν ὁποῖον Αὐτὸς ὁ Κύριος διὰ τῆς ἰδίας Αὐτοῦ ζωῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἐδίδαξεν.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν τελευταίων ἐπὶ βυζαντινῶν θεσμοθεσιῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀλλ' ὁ μελετῶν αὐτὰς ὀφείλει νὰ ἔχη πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι αἱ νομοθεσίαι γράφονται κυρίως διὰ τοὺς παραβάτας, δι' ἐκείνους ἐντὸς τῶν ὁποίων ὑπερισχύει ὁ νόμος τῆς ὕλης καὶ τοῦ κακοῦ ἀπέναντι τοῦ ἠθικοῦ νόμου τοῦ πνεύματος, ὁ νόμος τῆς ἁμαρτίας ἀπέναντι τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, ἡ δὲ ἐργασία τῆς ἀρετῆς παρέρχεται πρὸ τοῦ νομοθέτου ἀπαρατήρητος. Οἱ ἀληθεῖς στρατιῶται τοῦ πνεύματος καὶ τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἠριθμοῦντο ἐν Ἁγίῳ Ὁρει κατὰ ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας καθ' ὃν χρόνον συνετάσσοντο νομοθεσίαι καυτηριάζουσαι παραλλήλως κακίας. Τὸ αὐτὸ δύναται τις νὰ εἴπῃ καὶ διὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν μέχρι τῆς ὁποίας ὡς προεγράψαμεν ἐπέτυχεν νὰ, ἐπιζήσῃ ὁ ἐπάρατος νόμος τῆς ὕλης τοῦ ἀτόμου, τῆς ἰδιορρυθμίας. Ἀλλὰ τίς θὰ στηλιτεύσῃ τὰ ὄνόματα τῶν συνεχιστῶν τοῦ κακοῦ; Εὐχόμεθα νὰ εὐρεθῇ ὁ ἀνήρ.

Μία ἡγεμονίς ἐν Ἁγίῳ Ὁρει. Δύο Ἰωάννηι Παλαιολόγοι.
Δωρεαὶ αὐτῶν. 1404 — 1438

Εἰς τὴν Μονὴν Λαύρας ὑπάρχει ἐν χρυσόβουλῳ τοῦ ἔτους 1404 (Αὐγ. Ἰνδ. 12) Ἰωάννου Παλαιολόγου διὰ τοῦ ὁποίου

ἀπαλλάσει τοῦ δεκάτου* κτήματα τινὰ τῆς Μονῆς ταύτης.

Κατὰ τὸ χρυσόβουλλον τοῦτο τὸ ὁποῖον ὁ αἰοίδιμος Κ. Φραερίτης ἀποδίδει εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην Β' τὸν Παλαιολόγον ἢ σύζυγος τοῦ ὁποίου ἐπεσκέφθη προηγουμένως τὴν Λαύραν. Ἀλλὰ τίς ὁ Παλαιολόγος οὗτος; Ἰωάννης ὁ Β' ἐτελεύτησε κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1448 εἰς ἡλικίαν 58 ἐτῶν ὡς γνωρίζομεν ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν ἐν ἡλικίᾳ 14 ἐτῶν νὰ ἔχη σύζυγον καὶ νὰ δίδῃ χρυσόβουλλον εἰς τὴν Λαύραν βασιλεύοντος ἐν εἰρήνῃ τὸ ἔτος ἐκεῖνο τοῦ πατρὸς του Μανουὴλ.

Ἐχομεν τὴν γνώμην ὅτι τὸ χρυσόβουλλον τοῦτο ἀνήκει οὐχὶ εἰς Ἰωάννην Β' τὸν τοῦ Μανουὴλ διαδεχθέντα τὸν πατέρα του τῷ 1425, ἀλλ' Ἰωάννην Παλαιολόγον τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Μανουὴλ ἄρχοντα τῆς Σηλυβρίας, τὸν ὁποῖον ὁ σουλτάνος Βαγιαζίτ Α' ἐπέβαλεν ὡς αὐτοκράτορα εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀποπεμφθέντος τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ κατὰ τοὺς ὄρους τοὺς ὁποῖους ἐπέβαλεν ὁ σουλτάνος οὗτος ὅτε διέλυσε τὴν ἑπταετῆ πολιορκίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τοῦ σουλτάνου Βαγιαζίτ παρελθόντος, ὁ Μανουὴλ, ὅστις ἀπὸ τοῦ 1399, περιήρχετο τὴν Εὐρώπην, ἐπανῆλθε τῷ 1403 εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀνέλαβε τὸν θρόνον καὶ ἐξώρισε τὸν ἀνεψιὸν του Ἰωάννην εἰς Λῆμνον κατ' ἀρχάς, ὅτε δὲ κατόπιν ὁ σουλτάνος Σουλεϊμὰν ἀπέδωκε τῷ Μανουὴλ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τινὰς ἑτέρας Μακεδονικὰς πόλεις, οὗτος ἐπέστρεψεν αὐτὰς εἰς τὸν ἐν Λῆμνῳ ἐξόριστον ἀνεψιόν.

Τούτου λοιπὸν τοῦ Ἰωάννου φαίνεται ὅτι ἡ σύζυγος ἐξῆλθεν εἰς Ἄθω καὶ ἐπεσκέφθη τὴν Λαύραν ἐκ τῆς ἐναντι νήσου Λήμνου ὀρμηθεῖσα, ἐνθα ἡ Λαύρα κέκτηται ἀνέκαθεν κτήσεις τινὰς, εἰς τοῦτον δὲ πιθανῶς ἀνήκει καὶ τὸ χρυσόβουλλον τοῦ 1404.

Ἐὰν τοῦτο δὲν παραδεχθῶμεν τότε πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ Ἰωάννης Παλαιολόγος ὁ ἐπιβληθεὶς ὑπὸ τοῦ σουλτάνου Βαγιαζίτ παρέμεινεν ἐπὶ τοῦ θρόνου περισσότερον χρόνον.

Καὶ ἄλλα χρυσόβουλλα προξενοῦν τὰς αὐτὰς ἀπορίας. Ἰωάννης Παλαιολόγος εὐρὼν τὴν χερσόνησον Κασσάνδρας ἔρημον οἰκητόρων καὶ τὰ τεῖχη τοῦ ἰσθμοῦ αὐτῆς κατεστραμμένα, ἠνώρθωσε μὲν ταῦτα σπουδαίως ὀχυρώτατα καταστήσας, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν σημερινῶν αὐτῶν ἐρειπίων, ἔθεσε δὲ ἐν τῇ χώρᾳ γεωργίας καὶ βόας πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἀφιέρωσε τὴν δεκάτην τῶν



προϊόντων εἰς τὰς ἑξῆς πέντε μονάς : Λαύρας, Ξηροποτάμου καὶ Ἁγίου Παύλου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, Προδρομοῦ Θεσσαλονίκης καὶ Παντοκράτορος Κωνσταντινουπόλεως

Τὸ ἐν Κασσάνδρα ἔργον φρονῶμεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συντελεσθῆ ἔκ Κωνσταντινουπόλεως, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ καταβληθῆ τόση ἐπιμέλεια εἰς ἀπόκεντρον χώραν κατὰ τὴν ἐξηρωμένην ἐκείνην ἐποχὴν, οὐδὲ ὁ τότε δεκαεπταετῆς Ἰωάννης Β' ὁ τοῦ Μανουὴλ ἠδύνατο ἔκ Κωνσταντινουπόλεως νὰ σκεφθῆ καὶ ἐπιχειρήσῃ τοιοῦτον τι. Τολμῶμεν λοιπὸν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι πρόκειται καὶ ἐνταῦθα περὶ τοῦ δηθέντος Ἰωάννου Παλαιολόγου τοῦ ἐπιβληθέντος αὐτοκράτορος ὁ ὁποῖος ἐξετέλεσε τὸ ἐν Κασσάνδρα ἔργον καθ' ὃν χρόνον ἐκυβέρνησα τὴν Θεσσαλονικὴν καὶ τὰς ἄλλας Μακεδονικὰς πόλεις.

Εἰς τὰς ὑποθέσεις μας ταύτας ἐνισχυόμεθα καὶ ἐξ ἑνὸς χαρτοφύου «ὄρισμοῦ» ἀδήλου αὐτοκράτορος τοῦ ἔτους 1317 ὅστις περιέχει τὰ ἑξῆς :

« Ἐπεὶ οἱ κατὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος τοῦ Ἄθω ἐνασκούμενοι
 « τῇ σεβασμῖα μονῇ τοῦ Ἁγίου Παύλου τιμιώτατοι μοναχοὶ
 « (εὐηργετήθησαν) διὰ θεοῦ καὶ σεπτοῦ χρυσοβούλλου τοῦ αἰ-
 « δίμου καὶ μακαρίτου ἐξαδέλφου τῆς βασιλείας μου τοῦ βασι-
 « λέως Ἰωάννου τοῦ διὰ θεοῦ καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος μετονο-
 « μασθέντος Ἰωσήφ μοναχοῦ, ἀλλὰ δὴ καὶ διὰ θεοῦ καὶ σεπτοῦ
 « προστάγματος τοῦ κραταιοῦ καὶ ἁγίου μου αὐθέντου καὶ βα-
 « σιλέως τοῦ πατρός μου ἐπιβεβαιοῦν καὶ αὐτὸ τὴν τοῦ χρυσο-
 « βούλλου περίληψιν κλπ.»

Τὸ ἔγγραφον τοῦτο τὸ ὁποῖον ἀνήκει πιθανώτατα εἰς Ἰωάννην Β' τὸν Παλαιολόγον υἱὸν καὶ συνάροντα τότε τοῦ αὐτοκράτορος Μανουὴλ, διότι λέγει : «τοῦ κραταιοῦ καὶ ἁγίου μου αὐθέντου καὶ βασιλέως τοῦ Πατρός μου», ἀναφέρεται εἰς χρυσόβουλλον τῆς ἡμετέρας Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου τοῦ ἔτους 1407, διὰ τοῦ ὁποῖου Ἰωάννης Παλαιολόγος «αὐτοκράτωρ ῥωμαίων» ἔδωρήσατο τὸ ἐν Κασσάνδρα μετόχιον «Ἅγιος Παῦλος». Τοῦτον τὸν Ἰωάννην, Ἰωάννης ὁ Β' καλεῖ «αἰοιδιμον καὶ μακαρίτην ἐξαδέλφον», πράγματι δὲ ἦτο ἐξαδέλφος αὐτοῦ ὁ ἐπιτροπὸς τὴν Θεσσαλονικὴν καὶ τὰς ἄλλας Μακεδονικὰς πόλεις Ἰωάννης



Τὰ αὐτὰ δύναται τις νὰ εἴπῃ καὶ περὶ ἑτέρου χρυσοβούλλου τῆς ἡμετέρας Μονῆς διὰ τὸ μετόχιον Καλαμαριᾶς (Ἀβραμίτι καὶ Νεοχωρὶ πάλαι) τοῦ ἔτους 1405 ἐν τῷ ὁποίῳ παρουσιάζεται αὐτοκράτωρ Ἰωάννης Παλαιολόγος ὑπογεγραμμένος καὶ μένεται ἑτέρου χρυσοβούλλου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐνῶ ἐξ ἄλλου ἐπισήμου ἐγγράφου τῆς διαθήκης τοῦ ἀφιερῶσαντος τὸ μετόχιον Σάμπια Ῥοδοσλαύου ἦν κυροὶ τὸ χρυσόβουλλον τοῦ Ἰωάννου πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ ἐκδώσας τὸ πρῶτον χρυσόβουλλον, τὸν ὁποῖον καλεῖ πατέρα ὁ Ἰωάννης, ἦτο αὐτοκράτωρ Ἀνδρόνικος. Πιθανῶς λοιπὸν ὁ ἐπιβάτης αὐτοκράτωρ καὶ μετὰ ταῦτα ἄρχων Θεσσαλονίκης ἦτο υἱὸς νόθος ἢ γνήσιος τοῦ Ἀνδρονίκου Γ'.

Εἰς ταῦτα, καίτοι μετ' ἐνδιασμοῦ, καταλήγομεν, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ὁ Ἰωάννης Β' δεκατετραετῆς μὲν εἶχε σύζυγον ἐπισκεπτομένην τὴν Λαύραν, καὶ δεκαπενταετῆς καὶ δεκαεπταετῆς ἔδιδε χρυσόβουλλα καὶ ἐπιχειρεῖ τὸ ἔργον τῆς Κασσάνδρας ἀκμάζοντος τοῦ πατρὸς του Μανουήλ, ὅστις δὲν εἶχε προσλάβει εἰσέτι συνάρχοντα τὸν νεαρὸν υἱὸν του.

Ἀληθῶς εἰς τὸ χρυσόβουλλον τοῦ 1405 φέρεται ἡ ὑπογραφή «Ἰωάννης ἐν Χτῷ τῷ Θεῷ πιστὸς βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων ὁ Παλαιολόγος», ἀλλ' ἄρα δὲν χωρεῖ ἐνταῦθα ἡ ὑπόθεσις ὅτι ὁ ἔκπτωτος αὐτοκράτωρ Ἰωάννης ἐπιτραπείς τὴν διοίκησιν τῆς Θεσσαλονίκης, διετῆρει τοὺς τίτλους αὐτοῦ ἀδεία τοῦ Μανουήλ, ἢ καὶ ἄνευ αὐτῆς ἀφοῦ ἡ κυριαρχία τῆς Θεσσαλονίκης ἐξηρητᾶτο οὐχὶ ἐκ τῆς δυνάμεως τούτου, ἀλλ' ἐκ τῆς τύχης τῶν ὀπλων τῶν πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων υἱῶν τοῦ σουλτάνου Βαγιαζίτ ;

Ταῦτα γράφομεν ὡς ἀπλὰς ὑποθέσεις. Εἴθε ἄλλοι νὰ εἴπουν περισσότερα.

Ἰωάννης Β' ὁ Παλαιολόγος ἔμερίμνησε περὶ διαφόρων ἐν Ἁγίῳ Ὄρει Μονῶν μέχρι τοῦ χρόνου κατὰ τὸν ὁποῖον ἀνεμίχθη εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Οἱ Ἀγιορεῖται κατὰ τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ σύνοδον καὶ μετὰ ταῦτα

Μεταξὺ τῆς πολυαρίθμου ἀκολουθίας ἣτις συνώδευσε τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην Β' Παλαιολόγον εἰς Ἰταλίαν διὰ τὴν ἐννοήσιν τῶν ἐκκλησιῶν ἦσαν καὶ Ἀγιορεῖται μοναχοί. Πῶς ἐπέσθησαν νὰ μεταβοῦν ἐκεῖ ἀγνωῶμεν. Πιθανῶς ἢ ἐκεῖ μετάβασιν

ἔξηγήθη εἰς αὐτοὺς διάφορος ἢ ὁποῖα ἔμελλε νὰ εἶναι, ἴσως δὲ ἐπέισθησαν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἰωσήφ, ὅστις ἦτο μοναχὸς τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μονῆς Ἀλυπίου ἢ ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Σχολαρίου τοῦ μετέπειτα Γενναδίου μοναχοῦ καὶ πρώτου μετὰ τὴν ἄλωσιν Πατριάρχου, ὅστις διετέλει εἰς στενὰς σχέσεις πρὸς τὸν ἐπιφανῆ προηγούμενον Γεννάδιον Βατοπεδινόν.



Ἐπισημασθέντες ὁ βασιλεὺς ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β. περιερχόμενος τὰς ὁδοὺς τῆς Μοναχικῆς πολίχνης τῶν Καρυῶν κατὰ τὴν ἐπὶ ἑβδομάδα παραμονὴν του ἐν Ἁγίῳ Ὄρει (1937).

Ἐν τούτοις παρὰ τὰ ἐν Φλωρεντία γενόμενα (1438-40) τὸ Ἅγιον Ὄρος οὐδέποτε ἠγάπησε ἢ ἐπεθύμησε τὴν ἔνωσιν. Ὁ σύγχρονος Θεοφάνης ἱερομόναχος ὁ ἀσκούμενος τότε εἰς τὸ ὄρος Μονοβύζιον τῆς Ἰμβρου, ἔγραφε εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην μικρὸν μετὰ τὴν ἐν Φλωρεντία ἔνωσιν: «Πρὸς Θεοῦ, ἐπιδιορθώσατω τὸ οὐκ ὀρθῶς γεγονός, ἐπὶ σχισθήσεται ἀφ' ἡμῶν τό τε Ἅγιον Ὄρος καὶ τὰ Πατριαρχεῖα μαθόντα τὸ οὐκ ὀρθῶς γεγονός, ἀλλὰ καὶ πᾶς θέλων εἶναι χριστιανὸς ὀρθόδοξος».

Ὁ Γεννάδιος Σχολάριος τῷ 1452 ὅτε ἐγένοντο ἐν Κωνσταντινουπόλει αἱ τελευταῖαι σπασμωδικαὶ προσπάθειαι πρὸς ἀποδοχὴν τῆς τελεσθείσης ἐνώσεως, ἀποκηρύσσων ταύτην καὶ

συμβουλευών ἵνα συνέλθῃ εἰ δυνατὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει σύνοδος ἐλευθέρα διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἐνώσεως μεγάλην ἀπέδειδεν εἰς τὴν συμβουλὴν καὶ γνώμην «τῶν ἐγγύς ὁμοδόξων τῶν Ἀγιορειτῶν δηλονότι καὶ τῶν Ἀγιοτάτων Πατριαρχῶν», ἔξ οὗ πᾶς τις συμπεραίνει ὅτι παρὰ τὰ ἐνεργηθέντα ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνους Β' καὶ Γρηγορίου Γ' ὑπὲρ ἐπικρατήσεως τῆς γενομένης ἐνώσεως οἱ Ἀγιορεῖται ἐδείχθησαν πολέμιοι αὐτῆς.

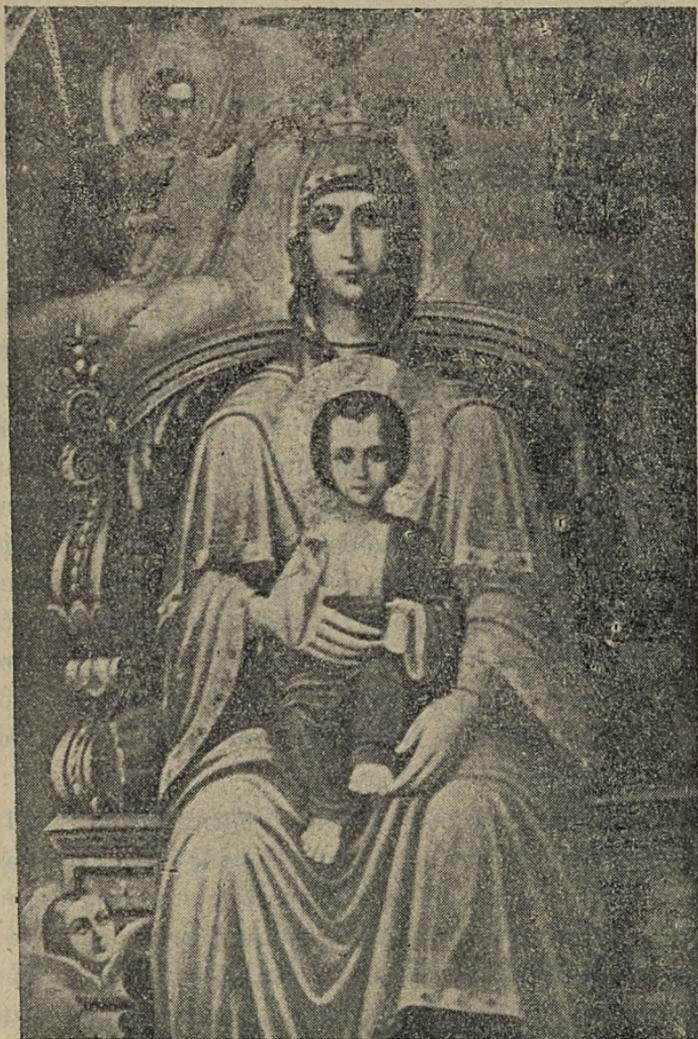
**Αἱ μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους
πρὸς τῆς εἰς τοὺς Τούρκους ὑποταγῆς**

Εἶδομεν ὅτι κατὰ τὸ τέλος τοῦ ΙΔ' αἰῶνος αἱ διατηρούμεναι μοναὶ ἐν Ἐθῷ ἦσαν αἱ ἑξῆς: Λαύρας, Βατοπεδίου, Ἰβήρων, Χελανδαρίου, Ξηροποτάμου, Καρακάλλου, Ἀλυπίου, Ξενοφώντος, Ἐσφιγμένου, Ζωγράφου, Δοχειαρίου, Βασιλείου, Φιλοθέου, Παντοκράτορος, Ῥώσσων, Κωνσταντίου, Ἁγίου Παύλου, Ἁγίου Διονυσίου, Ῥαβδούχου, Σαραβαρίου, Ἁγίου Γρηγορίου, Ἁγίου Σίμωνος Πέτρας, Ἁγίου Σάββα καὶ Μακρῆ. Ὡσαύτως καὶ ἕτεραι δύο μικραὶ μὴ ἔχουσαι θέσιν εἰς τὴν κοινὴν σύναξιν ἢ τοῦ Κάτζαρη καὶ ἡ τῆς Ἀναπατζίας ἢ Ἀναπαυσίας.

Κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης ὑπὸ τοῦ σουλτάνου Μουράτ Β' αἱ 25 αὗται μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἶχον περιορισθεῖ εἰς δέκα καὶ ἑννέα, τὰς ἑξῆς: Λαύρας, Βατοπεδίου, Ἰβήρων, Χελανδαρίου, Ξηροποτάμου, Καρακάλλου, Ξενοφώντος, Ἐσφιγμένου, Ζωγράφου, Δοχειαρίου, Φιλοθέου, Παντοκράτορος, Ῥώσσων, Κωνσταντίου ἢ Κωνσταμονίτου, Ἁγίου Παύλου, Διονυσίου, Γρηγορίου, Σίμωνος Πέτρας καὶ Κουτλουμουσίου. Ὅλαι αἱ Μοναὶ αὗται παγιωθέντος διὰ τῆς Τουρκικῆς κατακτήσεως τοῦ καθεστῶτος διετηρήθησαν καὶ σώζονται μέχρι τοῦ νῦν. Εἰς τὰς δεκαεννέα ταύτας Μονὰς προσετέθη κατὰ τὸν ΙΣΤ' αἰῶνα καὶ ἡ ἀναβιώσασα τοῦ Σταυρονικήτα καὶ ἐγένοντο ΕΙΚΟΣΙΝ.

Αἱ ἄλλαι μοναὶ Ἀλυπίου, Βασιλείου, Χαρίτωνος, Ῥαβδούχου, Σαράβαρη, Σάββα, Μακρῆ καὶ αἱ μικρότεραι Κάτζαρη καὶ Ἀναπαυσίας, ἔπαυσαν τὸν ἱστορικὸν αὐτῶν βίον προσαρτηθεῖσαι εἰς τὰς εἴκοσιν, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως μερικαὶ συνεχίζουσι μέχρι σήμερον τὸν βίον ὡς κελλία.





Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

*Τοιχογραφία ἐν τῇ κοινῇ τραπέζῃ τῆς Ἱ. Κοινοβιακῆς
Μονῆς τοῦ Ἁγίου Παύλου διαστάσεων μ. 3.30 X 1.50.*

*Νέα ἐργασία τῶν ἁγιογράφων συνοδίας
Παπακρυίλλου τῆς Ἱ. Νέας Σκῆτης.*



ΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ἡ μεγάλη τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Σωτηρῆρος καὶ Θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐορτή, ἣτις ἐπιτελεῖται εἰς ἀπάσας τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας (ἐκτὸς τῆς τῶν Ἀρμενίων) τῇ 25ῃ Δεκεμβρίου, ἀρχῆθεν ἐπιτελεῖτο ὁμοῦ μετὰ τῆς τῶν Φώτων ἢ Θεοφανείων ἐορτῆς τῇ 6ῃ Ἰανουαρίου. Εἶναι δὲ ἡ ἐορτὴ τῶν Φώτων ἀρχαιότατη, ἀφοῦ ἤδη ἀπὸ τοῦ β' αἰῶνος ἦτο γνωστή, ἐορτάζετο δὲ καὶ ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν τοῦ τὸν β' αἰῶνα ἀκμάσαντος αἰρετικοῦ Βασιλείδου. Εἰς τὸν συνεορτασμὸν τοῦτον ἤγοντο οἱ Χριστιανοὶ τῶν πρώτων αἰώνων ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι, ἀφοῦ ὁ Κύριος ἐβαπτίσθη τὸ τριακοστὸν ἀκριβῶς ἔτος, κατὰ τινα παραδόσιν, ἄρα ἐγεννήθη τῇ 6ῃ Ἰανουαρίου, ὅτε ὡς προείπομεν, ἤδη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐορτάζετο ἡ Βάπτισις αὐτοῦ.

Λέγεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ῥώμης ἐπὶ πάπα Ἰουλίου (336-352) πρώτη ὥρισεν ὡς ἡμέραν ἐορτῆς τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου τὴν 25ῃν Δεκεμβρίου ἀντὶ τῆς ἕως τότε 6ης Ἰανουαρίου τοιαύτης. Εἰς τοῦτο ἤχθη ἡ Ἐκκλησία αὕτη, κατὰ τινας, ἵνα δημιουργηθῇ ἀντίδρασις τις εἰς τὰς ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ Αὐτοκρατορίᾳ καὶ δὴ τῇ Ῥώμῃ τελουμένας πολυήμερους ἐορτὰς πρὸς τιμὴν τοῦ Κρόνου (Saturnalia). Αἱ ἐορταὶ αὗται ἐτελοῦντο ἀπὸ 17-23 Δεκεμβρίου, ὅτε συμπίπτει τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον καὶ διὰ τῆς ἀυξήσεως τῆς ἡμέρας γεννᾶται τρόπον τινὰ ὁ ἥλιος ὁ ἀρχὼν τοῦ οὐρανοῦ, ὃν ἐξεπροσώπει ὁ Κρόνος καὶ εἶχον θρησκευτικὸν καὶ διασκεδαστικὸν (feriatus) χαρακτῆρα. Εἰς τὴν γέννησιν τοῦ ψευδοῦς θεοῦ, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ῥώμης ἀντέταξε τὴν γέννησιν τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ, τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης. Κατ' ἄλλους ὥρισθη ἡ ἡμερομηνία αὕτη τῆς 25 Δεκεμβρίου, ὅτε



ἀρχεται ἡ αὐξησης τῶν ὡρῶν τῆς ἡμέρας, ἵνα ἐκπληρωθῇ τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάνου περὶ τοῦ Κυρίου «ἐκείνον δεῖ αὐξάνειν ἐμὲ δὲ ἐλάττωσθαι» (Ἰωάν. Γ' 30) ἐν ᾧ ἡ ἑορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Ἰωάννου ἑορτάζεται τῇ 24 Ἰουνίου, ὅτε ἀρχεται ἡ ἐλάττωσις τῶν ὡρῶν τῆς ἡμέρας.

Τὸ βέβαιον ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ὅτι ὁ ἑορτασμός τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου τῇ 25 Δεκεμβρίου ἦλθεν, ὡς λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ἐκ τῆς Δύσεως.

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας εἰσήχθη οὗτος τῷ 376, ὡς ἐξάγεται ἐξ ὀμιλίας τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἐκφωνηθείσης τῷ 386, ἐν ἧ λέγει «οὐπὼς δέκατόν ἐστιν ἔτος ἐξ οὗ δῆλη καὶ γνώριμος». Φέρει μάλιστα ὁ θεῖος πατὴρ τρεῖς ἀποδείξεις, ἵνα ἐνισχύσῃ τὴν ὀρθότητα τῆς ἡμερομηνίας ταύτης :

Πρῶτον τὴν ταχεῖαν διάδοσιν αὐτῆς εἰς τὰς Ἐκκλησίας. Δεύτερον τὰ ἐν Ῥώμῃ σωζόμενα ἀρχεῖα τῆς γενομένης ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογραφῆς τῆς Ἰουδαίας καὶ τρίτον τὸν χρόνον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Παρθένου, ὅστις ἐγένετο «τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ» (Λουκ. Α' 27) ἀφ' ἧς ἐγένετο ὁ Εὐαγγελισμὸς εἰς τὸν Ζαχαρίαν περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰωάννου. Ἐγένετο δὲ οὗτος κατὰ Σεπτέμβριον μῆνα, ὅτε οἱ Ἰσραηλίται ἐτέλουν τὴν ἑορτὴν τοῦ ἐξίλασμοῦ καὶ ὁ ἀρχιερεὺς εἰσήρχετο εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. Κατὰ τὸ ἱερὸν Χρυσόστομον ὁ Ζαχαρίας ἦτο ἀρχιερεὺς. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἱεροσολύμων εἰσήχθη ἡ ἑορτὴ αὕτη τῷ 431. Παρέμεινε δὲ μόνον παρὰ τοῖς Ἀρμενίοις ἡ ἀρχαία συνήθεια μέχρι σήμερον τοῦ συνεορτασμοῦ Χριστουγέννων καὶ Φώτων.

Ἐκ τῆς ἀρχαίας συνηθείας τοῦ συνεορτασμοῦ προῆλθε τὸ νὰ ψάλλεται ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῶν Χριστουγέννων ἀντὶ τοῦ τρισαγίου ὕμνου «ὅσοι εἰς Χριστὸν», ὅπερ ἐψάλλετο ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῶν Φώτων, λόγῳ τῶν τελουμένων κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν καὶ τὴν παραμονὴν πολλῶν βαπτισμάτων, ἡ νηστεία τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων, αἱ πολλαὶ προφητεῖαι καὶ τὸ ὅτι Χριστούγεννα καὶ Φῶτα θεωροῦνται ἑορταστικῶς ὡς μία ἐνότης «δωδεκαήμερον».

Ἡ ἑορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου, ἣτις φανερῶνει τὴν Μεγάλην πρὸς ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ ἀγάπην (Ἰωάν. Γ' 16. Α' Ἰωάν. 11) βαθέως συνεχίνησε τοὺς Ἐκκλησ. ῥήτορας, ἐνέπνευσε

τοὺς ὕμνογράφους τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς μεγάλους μουσουργοὺς καὶ καλλιτέχνas. Πόσον συγκινοῦν οἱ λόγοι τῶν Πατέρων εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου, οἱ κανόνες εἰς αὐτὴν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Κοσμᾶ τοῦ Μαΐουμᾶ, Κασσιανῆς, τὸ κοντάκιον Ῥωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ, τὸ ὄρατόριον τοῦ Βαχ! Πόσον μεταρσιώνουν, ἐνθουσιάζουν, διδάσκουν τὰ χριστουγεννιάτικα διηγήματα τοῦ πολυηγόρου Παπαδιαμάντη, τὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ, Μανζονί, τοῦ Βερίτη, πού ἀναφέρονται εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου!

Περισσότερον ὅμως πάντων δέον νὰ συγκινήσῃ ἡμᾶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἄξια τῆς ἀγάπης αὐτοῦ ἔργα νὰ πράξωμεν. Ὁ γεννηθεὶς ἐν τῷ σπηλαίῳ Σωτὴρ νὰ γίνῃ Σωτὴρ ἀτομικὸς ἐκάστου. Νὰ γίνῃ ὡς λέγει ὁ Βαχ «Ἰησοῦ ἡ χαρὰ μου καὶ τὸ θέληγτρό μου, ἡ ἐλπίς μου, ὁ θησαυρός μου, ἡ μερίς μου, ὁ λυτρωτής μου, τὸ καταφύγιον, ἡ σωτηρία μου. Ποιμὴν καὶ βασιλεῦ, Φῶς καὶ ἥλιε».

ΗΜΙΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ



Ἀδελφοὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Παύλου (†) μοναχοὶ Πανάρετος
Ἀντόνιος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ των εἰς τὸ διακόνημα τῆς παραλλίας.

ΑΓΙΟΣ ΠΑΧΩΜΙΟΣ

Ο ΠΑΤΗΡ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΒΙΩΝ

Ὁ Ἅγιος Παχώμιος ἐγεννήθη εἰς τὴν ἄνω Θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου μεταξὺ τῶν ἐτῶν 285 - 292 ἀπὸ γονεῖς εἰδωλολάτρως. Εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν κατετάγη εἰς τὸν στρατὸν καὶ διερχόμενος ἐκ χωρίου τινὸς τῆς Θηβαΐδος ἐθαύμασε τὴν μεγάλην φιλοξενίαν τῶν κατοίκων καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς αὐτῶν. Πληροφορηθεὶς δὲ ὅτι οὗτοι ἦσαν χριστιανοὶ καὶ φωτισθείσης τῆς διανοίας του, ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ διαθέσεως πρὸς τὸ ἀγαθόν, ἀποφασίζει ἀμέσως ν' ἀσπασθῆ τὸν Χριστιανισμόν, προσευχηθεὶς εἰς τὸν Χριστὸν ἵνα τοῦ χαρίσῃ ἐπίγνωσιν καὶ γίνῃ στρατιώτης του, εἰς τρόπον ὅστε νὰ φυλάξῃ ὅλας τὰς θείας ἐντολάς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του. Κατὰ τὴν ἀποστράτευσίν του ἐγκαταλείπει τὰ πάντα καὶ μεταβαίνει εἰς τὸ χωρίον Χηνοβόσκι τῆς ἄνω Θηβαΐδος ἔνθα εὐρίσκονται χριστιανοί, βαπτίζεται καὶ λαμβάνει τὴν ἀπόφασιν νὰ γίνῃ μοναχὸς καὶ νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του μὲ ἀφοσίωσιν εἰς μόνον τὸν Θεόν. Εὐθύς μεταβαίνει εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἐπισκέπτεται μοναχόν τινὰ ὀνόματι Παλάμων καὶ ζητεῖ νὰ ἐνδυσθῆ τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ νὰ παραμείνῃ πλησίον του.

Ὁ Παλάμων θαυμάζει τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐπιμονὴν αὐτοῦ, τὸν δέχεται ὡς μαθητὴν του καὶ κήρει μοναχόν. Οὕτω ὁ Παχώμιος, μοναχὸς πλέον, ἀποδύεται εἰς τὸν ὠραῖον ἀγῶνα τῆς ἀσκήσεως καὶ τῆς ἐξ ὀλοκλήρου λατρείας πρὸς τὸν Θεόν, αὐξάνων εἰς ἀρετὴν καθημερινῶς. Ὁ Παλάμων ὑποδεικνύει εἰς τὸν Παχώμιον, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν ὑπακοὴν τὴν ἀνωτάτην ἀρετὴν τοῦ μοναχοῦ, ὅπως ἀγωνισθῆ πλέον μόνος του καὶ ἀναχωρῶν εὐθύς, εἰσέρχεται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐρήμου. Ἐκεῖ προσευχόμενος πρὸς τὸν Κύριον ἀκούει φωνὴν διατάσσουσαν αὐτὸν νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ μέρος αὐτὸ

(Ταβεννήσια) καὶ νὰ κτίση μοναστήριον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ προσέλθουν πολλοὶ καὶ δι' αὐτοῦ θὰ σωθοῦν. Ὁ Παχώμιος ἐπιστρέφει εἰς τὸν Παλάμωνα εἰς τὸν ὁποῖον διηγεῖται τὸ συμβάν καὶ ἀποφασίζουσιν ἀμφοτέροι νὰ κτίσουν μικρὰν καλύβην διὰ τὸν Παχώμιον εἰς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον τοῦ ὑπεδείχθη κατὰ τὸ 320.

Πρῶτος προσέρχεται εἰς τὸν Παχώμιον ὁ ἀδελφός του Ἰωάννης, ὅτε ὁ Παχώμιος κατὰ τὴν θείαν ἐντολὴν ἀποφασίζει νὰ κτίση μοναστήριον. Ἀποθνήσκει ὁ ἀδελφός του καὶ ἀρχίζει ὁ πόλεμος τοῦ διαβόλου κατὰ τοῦ Παχωμίου μὴ ἀφίνων αὐτὸν νὰ ἡσυχάσῃ, ἵνα διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον πάντοτε μεταχειρίζεται ὁ σατανᾶς εἰς τοὺς διὰ τὸν Χριστὸν ἀγωνιστάς, ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴν του ἐκ τῆς προσευχῆς.

Κατόπιν μακρᾶς δοκιμασίας ὁ Θεὸς πλουτίζει τὸν Παχώμιον μὲ πολλὰ χαρίσματα, ὅτε ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται πολλοὶ τοὺς ὁποίους ἕξασκῶν περισσότερο εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην, ἐνέδουε κατόπιν τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Μέγα μέρος τῆς ἡμέρας ἠργάζοντο εἰς διαφόρους ἐργασίας, τὸ δὲ ὑπόλοιπον προσηύχοντο καὶ ἀνεγίνωσκον ἱερὰ βιβλία. Τὰ φαγητὰ αὐτῶν ἦσαν λιτὰ καὶ ἀναλόγως τῆς σωματικῆς αὐτῶν καταστάσεως.

Μὲ τὴν αὔξησιν τῶν μοναχῶν ὁ Παχώμιος περιεπλάκει εἰς πολλὰς φροντίδας καὶ βλέπων ὅτι ἔχασε τὴν ἡσυχίαν του παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τοῦ φανερώσῃ ποῖον ἐκ τῶν δύο ἦτο θεάρεστον, ὅτε δι' Ἀγγέλου ἀποκαλύπτεται εἰς αὐτὸν ὅτι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ ὑπηρετῇ τοὺς ἀδελφούς του καὶ ὅσον δύναται, συγχρόνως νὰ τοὺς εἰρηνεύῃ ἵνα διάγουν ἐν εἰρηνῇ, ἀποκαλύψας συγχρόνως ὡς παρουσιάζει καὶ ἡ δημοσιευθεῖσα εἰκὼν εἰς τὸν «Ἅγιον Παῦλον» (τεῦχος 22-23 σελ. 334) τὸ σχῆμα μὲ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐνδύωνται οἱ μοναχοὶ καὶ πῶς ἐν γένει νὰ διάγουν. Βάσει δὲ τούτων καὶ αὔξηθέντος τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μοναχῶν αὐτοῦ εἰς 1.300 συνέταξε τὸν κανονισμὸν μὲ 194 κανόνας περὶ τῆς ἐν γένει μοναχικῆς πολιτείας.

Εἰς τὸν Παχώμιον προσῆλθε καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Μαρία ἵνα μονάσῃ, ὅστις ἀμέσως κτίζει γυναικεῖον μοναστήριον εἰς τὸ ἀγτίθετο μέρος τοῦ ποταμοῦ Νείλου εἰς τὸ ὁποῖον ἐφαρμόζει τὸν ἴδιον κανονισμὸν.

Ὁ Παχώμιος εἶχε πολλοὺς μαθητὰς μεγάλης ἀρετῆς, ὅπως τὸν Ἅγιον Θεόδωρον τὸν ἡγιασμένον ἑορταζόμενον ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τὴν 16ην Μαΐου. Εἰς τὴν γυναικειαν Μονὴν μετέβη καὶ ἡ μητέρα τοῦ Ἁγ. Θεοδώρου τὸν ὁποῖον ἐξήτησε νὰ ἴδῃ, ἀλλὰ δὲν μετέβη ὁ Θεόδωρος ἀπαντήσας διὰ διαφόρων θείων λόγων ἐκ τῶν ὁποίων κινηθεῖσα αὕτη εἰς θεῖον ζῆλον παρέμεινε εἰς τὴν Μονὴν αὐτὴν γενομένη μοναχῆ.

Κάποτε ἠσθένησεν ὁ Ἅγ. Θεόδωρος καὶ οἱ μοναχοὶ παρεκάλουν τὸν Παχώμιον νὰ προσευχηθῆ διὰ τὴν θεραπείαν του, ἀλλ' ὁ Παχώμιος τοὺς λέγει : «μεγάλῃ εἶναι ἡ ἀρετὴ τῶν νηστειῶν καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ οἱ ἄλλοι διὰ τὸν Χριστὸν κόποι, ἀλλὰ μεγαλυτέρα ὄλων εἶναι ἡ ὑπομονὴ εἰς τὰς ἀσθενείας ἐκ τῶν ὁποίων ἀσθενειῶν καθαρίζεται καλλίτερον ἢ ψυχὴ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας».

Ὁ ἀριθμὸς τῶν μοναχῶν τοῦ Ἁγίου Παχωμίου ἀνῆλθεν εἰς μεγάλον ἀριθμὸν. Ὁ Παλλάδιος περιγράφων τὰ μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Παχωμίου, λέγει ὅτι οἱ μοναχοὶ αὐτοῦ ἀνῆρχοντο τότε εἰς 7.000. Κατὰ τὸν Ἱερώνυμον ἀνῆλθον βραδύτερον εἰς μεγαλεῖτερον ἀριθμὸν.

Κατὰ τὸ ἔτος 346 μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα ἐνέσκηψε πανώλης ἐκ τῆς ὁποίας ἠσθένησαν ἑκατὸ περίπου μοναχοὶ τοῦ Παχωμίου, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἴδιος, ὅστις ἔσπευσε νὰ ὑπηρετήσῃ τοὺς πρῶτους ἀσθενήσαντας. Δύο ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐκάλεσε τοὺς μοναχοὺς του πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπεν ὅτι ὁ Κύριος ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὸν ἀναπαύσῃ, ὡς καὶ ἐγένετο τὴν 15ην Μαΐου ὅτε ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν μνήμην του.

Εἰς ἔνδεκα κοινόβια ἀνδρῶν καὶ δύο γυναικῶν ἀνῆλθον αἱ μοναὶ τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ ἀνδρός, διὰ τὴν διοίκησιν τῶν ὁποίων ὡς προεγράψαμεν συνέταξεν 194 κανόνας, οἵτινες φέρουν ἤδη τὸν τίτλον «Κανονισμὸς τοῦ ἡμετέρου πατρὸς Παχωμίου ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἴδρυσεν ἕξ ἀρχῆς τὰ κοινόβια τῶν μοναχῶν κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ».

Διὰ τὸν Ἅγιον Παχώμιον ἡ ἱστορία σφαιέρωσε πολλὰς ἐνδοσιώδεις σελίδας, οἱ δὲ κανόνες αὐτοῦ ἀπετέλεσαν τὸν πρῶτον, ἰσχυρὸν καὶ ἀνεγνωρισμένον πυρῆνα τοῦ κοινοβιακοῦ βίου.

Τοῦτον τὸν θεῖον βίον, εἰς δυσκόλους στιγμάς τοῦ ἔθνους ἡμῶν, ἐπέτυχεν ὁ σατανᾶς νὰ κλονίσῃ, ὥστε ν' ἀναδειχθῇ καὶ νὰ ἐπιζήσῃ μέχρις ἡμῶν εἰς ὠρισμένον ἀριθμὸν Μονῶν ὁ παρὰ πάντων καὶ αὐτῆς τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καταδικαζόμενος ἰδιόρρυθμος βίος.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΟΣΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἔστις εἶναι ἀμελής εἰς τὰ μικρὰ ἔργα, μὴ πιστεύσῃς ὅτι αὐτὸς εἶναι δυνατόν νὰ διαπρέψῃ εἰς τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα.

Μεγάλου Βασιλείου

Φυσικὸν βιβλίον εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶναι ἡ συνείδησις καὶ ὁ προσέχων αὐτὴν λαμβάνει πληροφορίαν τῆς θείας ἀντιλήψεως.

Ἁγίου Μάρκου

Ἡ συνείδησις ἀνθίσταται εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅταν θέλει οὗτος νὰ πράττῃ τὰ θελήματα τῆς σαρκὸς καὶ ἐὰν δὲν θελήσῃ νὰ τὴν ἀκούσῃ, τὸν προδίδει αὐτὴ εἰς τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ.

Ἁγίου Ἡσαίου

Οἱ ἄσεβεῖς φεύγουν ὑπ' οὐδενὸς διωκόμενοι, οἱ δὲ δίκαιοι ἔχουν θάρος λέοντος.

Ὅσοι ἐγκαταλείπουν τὸν νόμον ἐγκωμιάζουν τοὺς ἄσεβεῖς, ἀλλ' οἱ φυλάσσοντες τὸν νόμον ἀντιτίθενται πρὸς αὐτούς.

Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου

«οὐδὲν ταπεινοφροσύνης ἴσον. Διὰ τοῦτο τῶν μακαρισμῶν ἐντεῦθεν ἤρξατο ὁ Χριστὸς (Ματθ. Ε' 3), ὥσπερ γὰρ τινα θεμέλιον καὶ κρηπίδα μεγίστης οἰκοδομῆς καταβάλλεσθαι μέλλον, οὕτω τὴν ταπεινοφροσύνην πρώτην ἔθηκεν· οὐ γὰρ ἔστω, οὐκ ἔστι ταύτης σωθῆναι χωρὶς, ἀλλὰ, κἂν νηστεύῃ τις, κἂν εὐχῆται, κἂν ἐλεημοσύνην ποιῇ μετὰ ἀπονοίας, βδελυκτὰ πάντα, ταύτης μὴ παρουσίας· ὥσπερ οὖν ποθινὰ καὶ ἐπείραστα παρουσίας καὶ μετ' ἀσφαλείας πάντα γίνεται»

Ἁγ. Χρυσόστομος





ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΓΕΩΡΓΙΟΣ καὶ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ
Τοιχογραφία τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς Μερίστης Λαύρας
(1535)



ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ

ΘΕΙΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ματθ. 5.44 «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς».

» 19.17 «εἰ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν τήρησον τὰς ἐντολάς· οὐ φονεύσεις, οὐ μοιχεύσεις, οὐ κλέψεις . . . καὶ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν».

» 22.37 «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου, αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή· δευτέρα δὲ ὁμοία αὕτη· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν, ἐν ταύταις ταῖς δυσὶ ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται».

Μάρκ. 12.31 «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου. μείζων τούτων ἄλλη ἐντολή οὐκ ἔστι».

Λουκ. 6.27. «ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμῖν, προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεάζοντων ὑμᾶς, τῷ τύποντί σε ἐπὶ τὴν σιαγόνα πάρεχε καὶ τὴν ἄλλην, καὶ ἀπὸ τοῦ αἵροντός σου τὸ ἱμάτιον καὶ τὸν χιτῶνα μὴ κωλύσης· παντὶ δὲ τῷ αἰτοῦντί σε δίδου, καὶ ἀπὸ τοῦ αἵροντος τὰ σὰ μὴ ἀπαίτει· καὶ καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως, καὶ εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς ποία ὑμῖν χάρις ἐστὶ ; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοὺς ἀγαπῶσι· καὶ εἰ ἀγαθοποιῆτε τοὺς ἀγαθοποιοῦντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστίν ; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ



ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΕΠΙΣΚΕΠΤΩΝ Ι. ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Ὁ Ἕλλην γίνεται καλλίτερος πολίτης καὶ ὁ ἔθνισμός αὐτοῦ ἐνισχύεται· ὁ Χριστιανὸς κρατύνεται ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ τῇ πίστει αὐτοῦ ἀσφαλῶς.

Ταύτην τὴν ἀκράδαντον γνώμην ἐμόρφωσα ἐκ τῆς εὐλαβοῦς ἐπισκέψεώς μου πρὸς τὴν κιβωτὸν ταύτην τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὸ προπύργιον τῆς Χριστιανωσύνης καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ Ἅγιον Ὅρος. Οὔτε αἱ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ἃς ἤκουσα ἀφηγήσεις περὶ αὐτοῦ, οὔτε αἱ κατόπιν μελέται ἠδύναντο νὰ μοὶ παράσχωσι τὴν ἐκ τῆς ἰδίας ἀντιλήψεως ἐντύπωσιν τῆς πραγματικότητος, κειμένης ὑπεράνω πάσης ἀφηγήσεως καὶ πάσης σχετικῆς μελέτης. Οἱ βράχοι καὶ αἱ κλιτύες τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πᾶσα τῶν Μονῶν γωνία, αἱ βιβλικαὶ μορφαὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁμιλοῦσι περισσότερον παντὸς βιβλίου καὶ διδάσκουσι διεξοδικώτερον πάσης διδασκαλίας εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ προσκνητοῦ. Ἀντιλαμβάνεται οὗτος, ὅσον ἀγράμματος καὶ ἂν εἶναι, πῶς οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν αἰώνων διὰ τῆς ἐμμονῆς τῆς ἀκλονήτου εἰς τὰ πάτρια καὶ τὰς παραδόσεις, κατώρθωσαν νὰ κρατήσωσι διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν φλόγα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἄσβεστον, παρὰ πᾶσαν δίωξιν, παρὰ πᾶσαν στέρησιν καὶ πίεσιν καὶ ἄνευ ἔξωθεν βοήθειας, ἀλλὰ μὲ μόνην βοήθειαν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἰδέαν τῆς Πατριδος πίστιν.

Τῷ ὄντι πολλὰ ὀφείλει εἰς τὸ Ὅρος τὸ Ἅγιον ἢ Ἑλληνικὴ Πολιτεία καὶ θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἂν ἦτο δυνατὸν ὅπως ὅλοι οἱ Ἕλληνες πολῖται ὑπερχεοῦντο νὰ ἐπισκέπτονται τὴν σημαντικωτάτην ταύτην γωνίαν τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Ἀσφαλῶς ἢ ἐκ τῆς ἐπαφῆς ταύτης πρὸς τὴν ζωντανὴν ἱστορίαν, ἢ ἐγκλείει ἐν ἑαυτῷ τὸ Ἅγιον

ποιοῦσι· καὶ ἐὰν δανεῖζετε παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ ἁμαρτωλοὶ ἁμαρτωλοῖς δανεῖζουσι ἵνα ἀπολάβωσι τὰ ἴσα, πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανεῖζετε μηδένα ἀπελπίζοντες· καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ ὑψίστου. Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί».



Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε...!

Διὰ τῶν λόγων τούτων πλήρης ἐνθουσιασμοῦ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἀναγγέλλει τὸ κοσμοϊστορικὸν γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τὸ ἐκ ταύτης ἀπορρέον καθῆκον ἡμῶν.

Ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὴν γῆν, λέγει «ἐκκένωσεν ἑαυτὸν μορφὴν δούλου λαβών». Ἦλθε δὲ οὐχὶ ἐκ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ταπεινοῦ Σπηλαιῶ τῆς Βηθλεέμ, ἵνα ἔργῳ διδάξῃ τὴν ταπεινωσιν, τὴν ὁποίαν κατόπιν διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ ὄρους περιφήμου Αὐτοῦ διδασκαλίας θὰ ἔθετεν ὡς βάσιν τῆς θρησκείας Αὐτοῦ. «Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε καὶ οἱ ἴδιοι αὐτοῦ οὐ παρέλαβον» (Ἰωάν. α' 14). Δὲν εὐρέθη τόπος «ἐν τῷ καταλύματι» διὰ τὸ ἀγιώτατον νεογέννητον βρέφος. Ταύτη ἦτο ἡ ἠθικὴ κατάστασις τῆς ἀνθρωπότητος, ὥστε νὰ μὴ εἶναι

Ὁρος, ἐπίδρασις, ὡσεὶ ψυχικὸν καὶ πνευματικὸν λουτρόν, θὰ συντελεῖ κάλλιον παντὸς νόμου εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ φρονήματος. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προκύψῃ ἡ ὠφέλεια αὕτη ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς πολιτείας, ὅταν αὕτη ἐξ ἀγνοίας ἀκριβῶς τῶν ὀργάνων της, οὐ μόνον οὐδεμίαν διευκόλυνσιν, ἀλλὰ καὶ ἐμπόδιον προβάλλει εἰς τοὺς ἐπιθυμούντας νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐπιθυμίαν αὐτῶν;

Αὗται εἶναι αἱ γενικαὶ σκέψεις καὶ ἐντυπώσεις αἱ ἐν ἐμοὶ αὐτομάτως χαραχθεῖσαι ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς μου καὶ παραμονῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Κοινοβιακῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἧτις, ὑπὸ τὴν δραστηρίαν καὶ δεξιὰν Διοίκησίν της ἐγκλείει εἰς τοὺς κόλπους της τὰς ἐννοίας τῆς τάξεως, τῆς εὐπρεπείας, τῆς πειθαρχίας καὶ φιλοτεχνίας.

Ἡ ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ ὀκταετίαν διαχείρισις τῆς τελικῆς φάσεως αἰωνοβίου δικαστικοῦ ἀγῶνος τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς κατ' ἀντιδικῶν ἀλλοεθνῶν, ἀγῶνος δικαστικοῦ περικλείοντος κεφάλαια ὀλόκληρα τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Χριστιανικῆς ιστορίας, μὲ ἕφερον εἰς ψυχικὴν ἐπαφὴν πρὸς αὐτήν. Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ εὐρεθῶ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ περιβάλλον ταύτης ἵνα αἱ ἰδέαι μου ἀποσαφινισθῶσιν.

1 Ἀπριλίου 1936 Πάσχα

ΕΥΡ. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑΣ
Δικηγόρος Σερρών



ἀξία νὰ καταλύσῃ εἰς τὰ ἐνδαιτήματα αὐτῆς ὁ Κύριος τοῦ σύμπαντος. Διὰ τοῦτο ὁμως ἦλθε διὰ νὰ τὴν ἐξαγνίσῃ. Διὰ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν οὐρανὸν «ἡμᾶς ἐλκῦσαι βουλόμενος πρὸς τὸ αὐτοῦ ὕψος «ὡς λέγει ὁ Ἀκάθιστος ὕμνος. Καὶ θὰ μᾶς φέρῃ, ἀρκεῖ καὶ ἡμεῖς νὰ θελήσωμεν νὰ ὑψωθῶμεν, ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός, ἐκ τοῦ κόσμου τῆς ἀμαρτίας, τῆς κακίας, τῶν παθῶν, εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Τότε θὰ ἐννοήσωμεν τὴν χαρὰν τῶν Χριστουγέννων καὶ τὸ νόημα τοῦ «Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε» ποὺ ψάλλομεν τὰς ἡμέρας αὐτάς. Τότε θὰ ἐννοήσωμεν τὴν ἀγάπην πρὸς ἡμᾶς τοῦ ἐν τῷ σπηλαίῳ γεννηθέντος, ὅστις, ὡς λέγει νεώτερος ποιητὴς «Μᾶς ἔδωκεν ὅλα τ' ἀγαθὰ στὸν ἑαυτό του δὲν ἐκράτησεν οὔτε τὰ ποῖο κοινά».

Τεσσαρακονταετία.

Τῇ 13 Νοεμβρίου συνεπληρώθη τεσσαρακονταετία, ἀφ' ἧς ὁ μέγιστος τῶν Οἰκουμ. Ποτριαρχῶν τῶν νεωτέρων χρόνων Ἰωακείμ ὁ Γ' ὁ μεγαλοπρεπὴς ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ ἐκ τῶν μόχθων τῆς δημιουργικῆς Αὐτοῦ Πατριαρχίας καὶ εἰσηλθεν εἰς τὴν «πανήγυριν τῶν πρωτοτόκων τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων» (Ἐβρ. ιβ' 23) ὅπου οἱ μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, ὧν ὑπῆρξε ζηλωτὴς καὶ μιμητής. Ἀδυνατοῦμεν πρεπόντως νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν μεγάλην αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικὴν φυσιογνωμίαν. Ὁ Ἰωακείμ Γ' ὑπῆρξεν οὐσίᾳ ὁ τελευταῖος Βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ. Μεγάλῃ διάνοια, μεγάλῃ καρδίᾳ, μεγάλῃ ψυχῇ, ἀληθῆς Ἐθνάρχης, ὄντως Παναγιώτατος. Ἡ δωδεκαετής Αὐτοῦ παραμονὴ ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν τόπῳ ὑπῆρξεν εὐεργετικωτάτη. Ἐτακτοποίησε πολλὰ ζητήματα. Κατεσκεύασε πολλὰ ἔργα κοινῆς ὠφελείας, ἐν οἷς καὶ τὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἁθῶ ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως καὶ τὸν εἰς αὐτὸν ἄγοντα δρόμον. Ἐνεψύχωνε καὶ ἐδίδασκε τοὺς μοναχοὺς μὲ τὸ ἅγιον παράδειγμά του, διότι ἔζη εἰς τὸν Μυλοπόταμον ὡς ἀληθῆς ἀγιορείτης «μόνος μόνῳ Θεῷ προσευχόμενος». Διὰ τοῦτο, παρὰ τὸ διαρρεῦσαν ἡμισυ αἰῶνος, ἀφ' ἧς ἀπῆλθε τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἵνα διὰ δευτέραν φορὰν ἀναλάβῃ τοὺς οἴκους τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας καὶ τεσσαρακονταετῆς χρόν. διάστημα ἀπὸ τῆς ἀποδημίας αὐτοῦ πρὸς Κύριον ἢ μεγάλη αὐτοῦ φυσιογνωμία εἶναι ἀνεξίτηλος ἐνετυπωμένη εἰς ὅλον τὸ Ἁγιον Ὅρος καὶ θὰ διατηρῆται ζῶσα ἢ ἱερὰ αὐτοῦ μνήμη εἰς τὸ διηνεκές, μὴ ὑφισταμένη τὴν διαβρωτικὴν τοῦ πανδαμάτορος χρόνου ἐπίδρασιν. «Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι».

Ἡ Ἀθωνιάς Σχολή

Ὡς ἀνεγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος ἡμῶν, ἐξευρουμένον τῶν ἀπαιτουμένων δαπανῶν, θ' ἀρχίσῃ λειτουργοῦσα καὶ αὐθις ἡ περιώνυμος Ἀθωνιάς Σχολή, ὁ τηλαυγὴς οὗτος φάρος τῆς ὀρθοδοξίας ἐπὶ τουρκοκρατίας. Αὕτη ἀναντιρρήτως θ' ἀναπληρώσῃ μέγα

παρ' ἡμῖν κενὸν καὶ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου τῆς μοναχικῆς ἡμῶν πολιτείας, τοῦ μοναδικοῦ τούτου κέντρου τοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν τόπου καὶ τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον. Ὑπὸ τὸν ἀσπράβατον ὁμως ὄρον : Παραλλήλως πρὸς τὴν διανοητικὴν ἐπιστημονικὴν, κατάρτησιν, τὸν πλουτισμὸν ἐν τῇ γνώσει τῶν σπουδαστῶν, ἦτις, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, «φυσιοῖ» νὰ ἐπιδιωχθῆ, τὸ καὶ σπουδαιότερον, καὶ ἡ πνευματικὴ ψυχικὴ, κατάρτησις αὐτῶν, ἡ προαγωγὴ ἐν Χριστῷ, ἐν τῇ ἀρετῇ, ἦτις «οἰκοδομεῖ». Τοῦτο δὲ θὰ ἐπιτευχθῆ διὰ τῆς ἐπιλογῆς τοῦ καταλλήλου διὰ τὸ ὑψηλὸν καὶ ἐργῶδες τοῦτο ἔργον τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ, τὸ ὁποῖον δέον νὰ διακρίνηται διὰ τὰ φιλομοναχικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα καὶ τὴν ἀρετὴν πρῶτον, καὶ εἶτα διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ κατάρτησιν. Τὸ παράδειγμα αὐτῶν θὰ ἐπιδράσῃ πρῶτον εἰς τοὺς σπουδαστὰς καὶ εἶτα ἡ σοφία αὐτῶν. Ἐπὶ τῆς ἑδρας, ὁπόθεν ἐδίδαξεν ὁ διαβόητος ἐπ' ἀρετῇ καὶ πολυμερῇ γνώσει καὶ σοφίᾳ, Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις, δέον ν' ἀνέλθωσιν «ὄσοι πιστοί». Καὶ ἐκεῖ, ἔνθα ἐμαθήτευσεν εἰς περὶ ἀλλήλων Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς καὶ πλειὰς ὄλη Ἀγιορειτῶν Ἱεραποστόλων καὶ Ἐθναποστόλων, νὰ εἰσέλθωσιν ὄσοι ἐφίενται νὰ ἐπακολουθήσωσι τοῖς ἴχνεσιν αὐτῶν.

«Οὐχὶ ἄνευ σοβαρῶν συνεπειῶν»

Ὁ Μοναχικὸς θεσμὸς εἶναι παγκοίνως γνωστὸν ὅτι ὑψίστας ὑπηρεσίας προσήνεγκεν εἰς τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, αἵτινες πολλάκις παρὰ τῶν ἀρμοδίων παραβλέπονται, ὡς ἐναγχος διὰ τῆς οὐσιαστικῆς διαλύσεως καὶ τῶν ὀλίγων ἐναπομεινασῶν ἱερῶν Μονῶν, κατόπιν τῆς ἐκποίησεως τῆς περιουσίας αὐτῶν. Καὶ ὁμως αἱ ἐθνικαί, θρησκευτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ ἐπάξεις, αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ ἀποτελοῦν ἐρείσματα τοῦ Ἐθνους ζωτικά, ἐκκλησιαστικῶς δὲ τὰ νεῦρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰς ἐφεδρείας τῶν δυνάμεων αὐτῆς. Ἡ διάλυσις δὲ αὐτῶν δὲν θὰ εἶναι ἄνευ δυσαρέστου συνεπειῶν. Τοῦτο ὁμολογοῦν καὶ οἱ ξένοι, Προτεστάνται, οἵτινες ὡς γνωστὸν καίτοι δὲν εὐνοοῦν θεωρητικῶς τὸν Μοναχισμόν, ἐν τούτοις τὸν νοσταλγοῦν. Ὁ Καθηγητὴς τῆς θρησκευτιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Μαρβούργου τῆς Γερμανίας κ. Fr. Heiler εἰς ἐκδοθὲν ἤδη πρὸ τοῦ πολέμου ἔργον του, ἀφοῦ ἐξαιρεῖ διὰ μακρῶν τὰς πολλὰς ὑπηρεσίας τοῦ Μοναχισμοῦ τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅλον τὸν κόσμον, περιγράφει τὰ τῆς καταπτώσεως αὐτοῦ καὶ λέγει τὰ ἑξῆς : «Ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ αὕτη κατάπτωσις τοῦ μοναχισμοῦ δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ παραμείνῃ ἄνευ σοβαρῶν συναιπειῶν δι' Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἀπὸ 1600 ἐτῶν εἰς αὐτὸν ὀφείλει τὴν βαθυτάτην πνευματικότητα καὶ μεγίστην αὐτῆς δύναμιν». Πάν σχολίον περιττόν.





Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τοιχογραφία τοῦ ἀρχαίου παρεκκλησίου Ἁγίου Γεωργίου
τῆς ἡμετέρας Ἱ. Μονῆς.



ΧΡΟΝΙΚΑ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Ἰερὰ Κοινότης Ἀγ. Ὁρους. Δι' ἐγκυκλίου τῆς Ἱ. Κοινοτή-
τος πρὸς τὰς 20 Ἱ. Μονὰς γνωστοποιεῖ ὅτι λόγω συχνῆς ἀπουσίας τῶν
ἐπιστατῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἱερῶν Μονῶν παρακωλύονται αἱ
ἐργασίαι αὐτῆς καὶ παρακαλεῖ ὅπως εἰς περίπτωσιν ἀναποφεύκτου ἀνάγ-
κης ἀπουσίας αὐτῶν ν' ἀντικαθίστανται δι' ἐτέρων συναδέλφων των.

Δι' ἐτέρας ἐγκυκλίου παρακαλεῖ τὰς αὐτὰς Ἱ. Μονὰς ὅπως συμ-
φώνως μὲ τὸν νέον Νόμον Ἀγροδασοφυλακίας Ἀγ. Ὁρους, προβοῦν
εἰς τὸν διορισμὸν ἀγροδασοφυλάκων. Οὗτοι δέον νὰ τυγχάνουν τῆς ἐγ-
κρίσεως καὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωροφυλακῆς Ἀγ. Ὁρους ἥτις θὰ
ὀρκίσῃ καὶ θὰ ὀπλίσῃ αὐτοῦς. Θὰ φέρουν δὲ πρὸς διάκρισιν πηλίκιον
μετὰ πρασίνου γείσου, στέμμα μὲ τὸν δικέφαλον Βυζαντινὸν ἀετὸν καὶ
γύρωθεν αὐτοῦ τὰ κεφαλαία ΑΔΑΟ (Ἀγροδασοσφάλεια Ἀγίου Ὁρους).

Ἱ. Μονὴ Μεγ. Λαύρας. Κατὰ τὴν 65ην Συνεδριὰν τῆς Γερον-
τίας τῆς Ἱ. ταύτης Μονῆς, κατετέθη ὑπόμνημα ὑπὸ τοῦ προϋσταμένου
αὐτῆς Γέρ. Ἀμβροσίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφράζεται ἡ εὐχὴ ὅπως ἡ
Λαύρα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κοινοβιακὴν ζωὴν, αὐτὴν πού ἐθέσπισε καὶ
ἐπέβαλε διὰ τῆς διαθήκης του ὁ δομῆτωρ αὐτῆς Ἅγιος Ἀθανάσιος καὶ
ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέκλινε συννεπία τῶν περιστάσεων τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Ἐκ τῶν 11 προϋσταμένων αὐτῆς πέντε ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ ἐφαρ-
μογῆς τοῦ θείου κοινοβιακοῦ συστήματος, ἦτοι: οἱ Γέροντες Ἀμβρόσιος,
Νεῖλος, καὶ οἱ Προηγ. Πλάτων, Γρηγόριος, καὶ Καλλίνικος, τρεῖς ἐπε-
φυλάχθησαν μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἱατρὸς Γέρων Παῦλος καὶ τρεῖς
ἠγήθησαν.

Ἱ. Μονὴ Χελανδαρίου. Κατὰ τῆς εἰδήσεις τοῦ καθημερινοῦ
τύπου, τὸ Γιουγκοσλαβικὸν Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν ἀπήλυθε ἐπιστο-
λὴν πρὸς τὴν ἐν Βελιγραδίῳ Ἑλληνικὴν Πρεσβείαν ζητῶν τὴν συγκατά-
θεσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὅπως ἐγκατασταθοῦν Σέρβοι μονα-
χοὶ εἰς τὴν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ἱ. Μονὴν Χελανδαρίου. Ταυτοχρόνως διεπι-
βάσθη καὶ αἰτησις Σέρβων μοναχῶν ἐγκαταστημένων ἤδη ἐν Σερβία,
ζητούντων νὰ μονάσουν εἰς τὴν Ἱ. ταύτην Μονήν.

Ἱ. Μονὴ Ξηροποτάμου. Κατ' ἀπόφασιν αὐτῆς ἀπεφασίσθη ἡ
ἀναστήλωσις τοῦ καταστραφέντος τμήματος αὐτῆς ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς καὶ
ἀνετέθη ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἐργασίας εἰς διμελῆ ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Προηγ.

Εὐσεβίου καὶ Γεω. Δωροθέου Ξηροποταμηνῶν. Ἐκ παραλλήλου ἐχορηγήθη ἄδεια ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως συλλογῆς ἐράνων ἐν Μακεδονίᾳ.

Εἰσηγήσει δὲ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὅρους κ. Κ. Κωνσταντοπούλου, ἡ Γεροντία τῆς Ἱ. ταύτης Μονῆς προέβη εἰς τὸν διορισμὸν τῶν ὑποδειχθέντων τριῶν Ἁγιορειτῶν Γερόντων Ἀλεξάνδρου Βατοπεδινοῦ, Θεοκλήτου Διονυσιάτου καὶ Θεοδοσίου Ἁγιοπαυλίτου ὡς ἐπιτρόπων ἐλέγχου καὶ ἐποπτείας τοῦ ἔργου τούτου.

Ἀθωνιάς Ἐκκλησιαστικῆ Σχολῆς. Σχολάρχης τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σ. Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὁ Ἀρχιμ. Ναθαναὴλ ἀδελφὸς τῆς Ἱ. Μονῆς Μεγ. Λαύρας. Οἱ ὑπόλοιποι Καθηγηταὶ κατὰ τὰς τελευταίας μας πληροφορίας πρόκειται νὰ διορισθοῦν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας ἐκ τῶν Συνταξιούχων τοιούτων, μισθοδοτουμένων κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος.

Τ Ε Λ Ε Τ Α Ι

Κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Κοινότητος ἐτελέσθη τὴν 15)28 Ὀκτωβρίου πάνδημος τελετὴ ἐν τῇ ἱστορικῇ βυζαντινῇ ναῷ τοῦ Πρωτάτου ἐπὶ τῇ 12ῃ ἐπετείῳ τῆς μεγάλης ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ θεία δίκη διὰ τοῦ μικροῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου εὕρισκετο ἕνας μεγάλος ἀρχηγός, ἤρξατο τὴν σκληρὰν αὐτῆς τιμωρίαν κατὰ δύο μεγάλων λαῶν οἵτινες ἐν τῇ δυνάμει αὐτῶν ἐνόμισαν ὅτι ἠδύναντο νὰ καταπατήσουν τὴν ἐλευθερίαν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἡσυχίαν τῶν ἄλλων λαῶν.

Εἰς τὴν τελετὴν προσῆλθον ἐν μέσῳ γενικῶν κωδωνοκρουσιῶν ὁ Πρωτεπιστάτης καὶ οἱ Ἐπιστάται τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν 20 Ἱ. Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὅρους, ὁ Τελώνης Δάφνης κ. Σπ. Κερκύρας ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀπουσιάζοντος εἰς Ἀθήνας κ. Διοικητοῦ, ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδ. Χωροφυλακῆς Ἁγ. Ὅρους ὑπομ. κ. Ἡλ. Θεοφιλόπουλος, ὁ ἀστυνόμος Καρυῶν Ἀνθ)στῆς κ. Δ. Τολίκας, τὸ προσωπικὸν τοῦ Ταχυδρομείου Καρυῶν, τοῦ Γραφείου ΟΤΕ, τοῦ νοσηλευτηρίου Ε.Ε.Σ. τοῦ Τελωνιακοῦ καὶ Ταχυδρομικοῦ Γραφείου Δάφνης, καὶ πλῆθος μοναχῶν καὶ κοσμικῶν ἐκ τῶν διαμενόντων ἐν Ἁγίῳ Ὄρει καὶ ἐπισκεπτῶν.

Τὸν πανηγυρικὸν ἐξεφώνησεν ὁ κ. Τελώνης εἰπὼν τὰ ἑξῆς :

«Ἐπανῆλθεν, ὅπως κάθε χρόνον, καὶ σήμερον, ἡ χαρμόσυνος ἡμέρα τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἐπέτειος τῶν θριάμβων μας εἰς τὰ Ἀλβανικὰ Βουνά, τὸ ξημέρωμα τῆς ὁποίας, μᾶς ἤρξεν ἀγωνιζομένους ἠρωϊκά, ἐναντίον ἐπηρεζομένου εἰσβολέως.

Ἐπέτειος μία ἀπὸ τίς πολλές, πού ἐορτάζομεν οἱ Ἕλληνες, διότι πολλὰς φορὰς ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ ἐξανέστη ἐναντίον εἰσβολέων, διότι πολλὰς φορὰς εἰσβολεῖς, ἐξήλωσαν τὴν ὠραίαν μας χώραν.

Πίσω ἀπὸ τοὺς πολλοὺς αἰῶνας, ἀνατρέχοντες εὕρισκομεν τὴν

Ίδιαν Ἑλληνικὴν ψυχὴν. Ἡ μεγάλη τῶν Περσῶν Αὐτοκρατορία, πού ἐφιλοδόξησε νὰ κατακτήσῃ τὴν Ἑλλάδα κατεκρημνίσθη ἀναχαιτισθεῖσα ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀδάμαστον Ἑλληνικὸν στήθος. Τριακόσιοι Σπαρτιάται τοῦ Λεωνίδα εἰς τὰς Θερμοπύλας, ἀνεχάϊτισαν τεσσαρακονταπλάσιους Πέρσας. Ἡ μεγάλη Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία ἐδεινοπάθησε ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας καὶ τελεικῶς ἐξεβλήθη τοῦ Ἑλληνικοῦ χώρου, ὅστερα ἀπὸ ἐποποιίας ὀλοκλήρων ἐτῶν. Τὸ 1940 καὶ 1941 ἡ αὐτὴ πάντοτε Ἑλληνικὴ ψυχὴ, ἀνεχάϊτισε πρὸ τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων δύο εἰσέτι μεγάλας Αὐτοκρατορίας τοῦ Μουσολίνι καὶ τοῦ Χίτλερ. Ἔτσι καὶ εἰς τὸ μέλλον, ἂν παραστῆ ἀνάγκη, ἡ αὐτὴ Ἑλληνικὴ ψυχὴ, αἰωνία καὶ ἀθάνατος, θ' ἀναχαιτίξῃ οἰονδήποτε εἰσβολέα, οἰασδήποτε ὀκλήῃς. Ἐπαναλαμβάνουν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τὰ ἴδια χεῖλη τοῦ Ἑλληνοῦ μαχητοῦ, τὸ νικητήριον σύνθημα: «ἢ τάν ἢ ἐπὶ τὰς». Δὲν ἔχει μέσση λύσιν. Ἡ ὁ εἰσβολεὺς θ' ἀναχαιτισθῆ ἢ αἱ Ἑλληνικαὶ Μεραρχίαι θὰ ἔχουν ἐνδόξως πέσει ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν.

Σήμερον τὰ ἐξημερώματα, συγκίνησις ἐθνικὴ, συνεῖχε τοὺς Ἑλληνας μαχητὰς τῆς Ἀλβανίας καὶ τῶν μετόπισθεν. Ἐνεθυμήθημεν τὸ ξύπνημα ἐκεῖνο κατὰ τὸ ὅποιον γενικὴ ἐπιστράτευσις ἐξαγγελθεῖσα ἀπὸ ἓνα μέγαλον ἐθνικὸν ἡγέτην, ὀδηγοῦσε τοὺς μαχητὰς εἰς τὴν Ἀλβανίαν καὶ τὸν μὴ στρατευθέντα Λαὸν εἰς πολεμικὴν ἔγερσιν. Ἐντὸς ὥρῶν συνεκροτήθησαν τὰ τάγματα καὶ ἡμερῶν αἱ Μεραρχίαι, ἄρπαξαν τὸν θρασὺν Μουσολινικὸν εἰσβολέα ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ τὸν πέταξαν ἔξω ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος καὶ πέραν ἀκόμη. Ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ ἔγινε πῦρ καὶ ἔλυωσε τὰ κανόνια καὶ τὶς λόγχες τῶν κιθαρῶδων τοῦ Μουσολίνι.

Ἀνεπλάσαμεν εἰς τὴν μνήμην σήμερα τὰ ἐξημερώματα, τὴν μεγαλειώδη σκηνὴν εἰς τὸν Προεδρικὸν οἶκον ὅπου ὁ ἐπαίσχυντος Προεβουτῆς Γκράτσι, ἐπεσκέφθη τὸν Μεγάλον μας Μεταξᾶν καὶ τὸν ἠπειλίησε ὅτι αἱ Μεραρχίαι τοῦ Μουσολίνι δὲν θὰ εἰσβάλλουν εἰρηνικῶς εἰς τὴν χώραν μας, ἂν δὲν δόσῃ τὴν συγκατάθεσίν του. Καὶ ὁ Ἡρῶς ἀπήντησεν: ΟΧΙ. Τὸ ἴδιο ὅπως ἀπήντησαν οἱ πρόγονοί μας εἰς τοὺς Πέρσας καὶ εἰς τοὺς Ὀθωμανοὺς εἰς τὸ διάστημα αἰῶνων.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς διὰ τῆς μεγάλης ψυχῆς τοῦ Ὀλυμπίου Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ ἐξετόξευσεν ἓνα πύρινον Ὅχι, πού κατέκαιε τὴν ψυχικὴν ἀλκὴν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ μετ' ὀλίγους μῆνας τὸν ἐτεφροποιεῖ.

Ὅλη ἡ τιμὴ καὶ ἡ Δόξα διὰ τὴν συμβολικὴν αὐτὴν δυσύλλαβον ἀπάντησιν πού ἠλέκτρισε τὴν Ἑλληνικὴν ψυχὴν καὶ ἐπτόησε τοὺς Μουσολινικοὺς ἀλέκτορας, ἀνήκει εἰς τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν, εἰς τὸν ἐμπνευσμένον ἐκεῖνον Ἠγέτην, ἀπὸ αὐτοὺς πού παρουσιάζει ἓναν κάθε ἑκατὸ χρόνια ἢ θεία Πρόνοια, εἰς τοὺς περιουσίους λαοὺς τῆς, ὅστις ἀπετέλεσεν τὴν συνισταμένην τοῦ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος καὶ τῆς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἀενάου ἐφάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ὁ ἡγέτης ὅστις ἐπέλαξε τὴν ἐθνικὴν ζύμην ἐκ τῆς ὁποίας παρεσκευάσθη ὁ ἐθνικὸς

ἐπιούσιος. Διότι αὐτός, ἐκείνη τῇ ζοφερῇ νύκτα πού ὅλοι ἐκοιμώμεθα, ἔξεδίωξε ἀπό τὴν χώραν μας τὸν εἰσβολέα. Οἱ ἀρχηγοὶ ὀδηγοῦν τοὺς Λαούς, πρὸς τὴν δόξαν ἢ πρὸς τὴν κατασχύνην. Ἡμεῖς ὅμως οἱ Ἕλληνες, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μεγάλον Ὅδηγόν, εἰχομεν κρυμμένην εἰς τὰς ψυχὰς μας, τὴν μεγάλην προγονικὴν κληρονομίαν καὶ ἔτσι Ἀρχηγὸς καὶ Λαός, ὠδήγησε διὰ μίαν ἀκόμη φοράν, τὰ τέκνα του πρὸς τὴν Δόξαν. Ὁ Μεγάλος Μεταξᾶς, ὁ ἐπίσης μεγάλος ἐμείνος Βασιλεὺς, ὁ ἀείμνηστός μας Γεώργιος Β' καὶ ὁ ἐπίσης Μεγάλος τὴν ψυχὴν καὶ τὸ ἀγωνιστικὸν πνεῦμα Ἑλληνικὸς Λαός, ἐνίκησαν τοὺς Μουσολινικοὺς κιθαρῶδους εἰς τὴν Ἀλβανίαν.



*Ὁ Μεγάλος Ἡγέτης καὶ
Μεγάλος Χριστιανὸς*

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

*ὑπῆρξε θερμὸς φίλος
τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀγαπηθεὶς
ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῶν Ἀγιορειτῶν.*

*Εἰς τὰς ἀπερίττους αἰθού-
σας τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κτι-
ρίου τῆς Ἱ. Κοινότητος μόνον
τοῦ Μεταξᾶ ἐξ ὅλων τῶν πολι-
τικῶν ἀνδρῶν ὑπάρχει ἀνηρη-
μένη κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἱ.
Κοινότητος ἡ φωτογραφία εἰς
μέγα μέγεθος.*

Ἄλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν σημαίνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸ πνεῦμα ἀρετῆς καὶ αὐτοθυσίας πού ἐμφωλεύει εἰς τὴν ψυχὴν τῶν Ἑλλήτων. Δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν. Διότι ἡ Ἐλευθερία εἶναι κάτι συγγενὲς πρὸς ἡμᾶς. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἐθνικὸς Ποιητὴς μας Διονύσιος Σολωμὸς εἰς τὸν Ὑμνον πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν ἀναμέλπει : «ἀπ' τὰ κόκκαλα Βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ Ἱερά...» Μέσα στὰ μεδούλια τῶν ὀστέων μας εἶναι κρυμμένη ἡ Ἐλευθερία. Γι' αὐτὸ οἱ Ἕλληνες λατρεύουν τὴν Ἐλευθερίαν. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐπέτρεψαν, δὲν ἐπιτρέπουν καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψουν εἰς κανένα εἰσβολέα νὰ πατήσῃ τὸ τίμιον ἔδαφος τῆς Πατρίδος μας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ἡ μεγαλάνυμος Θεά. Ἡ Ἐλευθερία. Ἐὰν οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ καὶ οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Μουσολίνι καὶ τοῦ Χίτλερ καὶ οἱ Ἐρυθροί, ἐγνώριζαν τὸν Σολωμικὸν ὕμνον πρὸς τὴν ἔλευθερίαν, δὲν θὰ ἀπετόλμων ποτὲ νὰ εἰσβάλλουν εἰς τὴν χώραν ὅπου ἐγεννήθη αὐτὴ ἡ Θεά.

Μεγαλειώδες μάθημα, ἂν καὶ τὸ ἔχουμε μέσα εἰς τὸ αἷμα μας καὶ μέσα εἰς τὰ ὀστά μας, τὸ μάθημα τῆς Ἑλευθερίας, πρέπει νὰ τὸ παραδίδωμεν εἰς τὰ τέκνα μας εἰς τοὺς ἀπογόνους μας. Διότι εἶναι ἱερά κληρονομία μυριάδων προγονικῶν μας γεννεῶν τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ παραδώσωμεν ἀλώβητον, εἰς τοὺς ἀπογόνους.

Αὐτὰς τὰς περιδόξους σελίδας, σὰν τὴν Ἐποποιίαν εἰς τὰ Ἀλβανικά βουνὰ τὸ 1940, πρέπει νὰ τὰς ἀποστηθίσῃ κάθε Ἑλληνικὴ γεννεά, διὰ νὰ μὴ προδόσῃ τοὺς προγόνους τῆς καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς, ἵνα μὴ καταστῇ, μηδενὸς κατακτητοῦ δούλη. Κάθε Ἑλληνοπούλο, πρέπει νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ πιστεύῃ, ὅτι θὰ ζῇ ἐλεύθερον μέσα εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, ἢ ὅτι δὲν θὰ εὐρίσκεται εἰς τὴν ζωήν.

Ἡ ἐνδοξος σημερινὴ Ἐπέτειος, ἃς διδάξῃ εἰς τοὺς ἐπιβουλευομένους τὴν Ἑλευθερίαν τοῦ Κόσμου, τὸ μάθημα τῆς Ἀρετῆς καὶ τὸ μάθημα τῆς Ἑλευθερίας, διδαγμένον ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας. Διὰ νὰ μὴ ἀποτολήμῃ κανεὶς ἐπηρεμένος Ἀρχηγὸς νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν Μουσολινικὴν ἀνοησίαν, διότι ὡς ἐκεῖνος θὰ γίνῃ περιγελῶς εἰς τὴν ὑψηλίον.

Καὶ τώρα ἀγαπητοὶ μου, πού ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐνδόξου 28ης Ὀκτωβρίου 1940 ἐθέριμαν τὰς Ἑλληνικάς μας ψυχὰς καὶ ἐλάμπρυνε τὴν σημερινὴν 12ην ἐπέτειον, στῶμεν καλῶς, μὲ τὴν ἱκανοποίησιν πού αισθάνεται κάθε Ἑλληὴν ἄξιος τῆς Πατριδὸς του, ὅτι ἐπετέλεσεν καθήκον ἱερόν, πρὸς τὴν ἀγήρω μνήμην τῶν Ἡρώων πατέρων, ἀδελφῶν καὶ τέκνων ἡμῶν, πού ἐπότισαν μὲ τὸ τίμιον αἷμα των τοὺς πολεμικοὺς στοίβους ἀκριβῶς ἵνα ἡμεῖς καὶ οἱ ἀπόγονοι ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀπολαύωμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐτυχίᾳ, τὴν Ἑλευθερίαν μας.

Καὶ ἦδη ἀναφωνοῦμεν.

Ζήτω τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Ζήτω ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια.

Ζήτω ἡ 28η Ὀκτωβρίου.

Ζήτωσαν αἱ ἔνοπλοι δυνάμεις.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς ἅπαντες ἐδεξιῶθησαν ὑπὸ τῆς Ἰ. Ἐπιστασίας εἰς τὴν αἴθουσαν Συνεδριῶν τῆς Ἰ. Κοινοῦτος, ἔνθα ὁ κ. Τελώνης ἀπέσπασε τὰ συγχαρητήρια ὅλων διότι τόσον θαρραλέως ἔθεσε τὸν ἐκλιπόντα μέγαν Ἡγέτην εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ εὐρίσκετο.



ΑΦΙΞΕΙΣ

Ἐκ τῶν διαφόρων ἐπισκεπτῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἱ. ἡμῶν Μονὴν οἱ κ. κ. Μὰκ Γκῆ Πρέσβυς τῆς Ἀμερικῆς ἐν Ἀγκύρᾳ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ Γεωργ. Ἐβερν, τοῦ Διοικητοῦ Ἁγίου Ὁρους Κ. Κωνσταντοπούλου, τοῦ Διοικητοῦ Ὑποδιοικήσεως Χωροφυλακῆς Ὑπομ. Ἡ. Θεοφιλοπούλου, Ζὰκ Λακαριέρ Γάλλος σπουδαστῆς τῆς Σχολῆς Ἀνατολικῶν Γλωσσῶν, Ὑπομ. Ἰ. Κουντούρης Διοικητὴς Τμήματος Ἀλλοδαπῶν Ἁγίου Ὁρους, ἱερ. Χαρ. Νικολαΐδης ἐκ Σερρών, Ἱ. Πρίφτης καὶ Π. Ῥεκτσίνης ἐξ Ἀθηνῶν, ἱερ. Ἀθ. Μπονένης ἐκ Μοσχολουρίου Καρδίτσας, Ἀλ. Βασιλειάδης, Ἀ. Καρκασῆς καὶ Σ. Δερεδιώτης ἐκ Θεσσαλονίκης, ἱερ. Ἱ. Μουλατζίκος ἐκ Καρδίτσας, Κάρολος Ἑλλερ Καθηγητὴς Βυζαντιολογίας Γερμανός, Σ. Σαμαράς ἰδιωτικὸς ὑπάλληλος καὶ διάφοροι ἄλλοι μὲ μικρὰ διαμονητήρια τῆς Ἱ. Ἐπιστασίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Σ. Α. Χουδαβερδόγλου Θεόδοτον Π. Φάληρον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν καὶ σὰς συγχαίρομεν θερμῶς δι' ὅλα ὅσα ἀνεγνώσαμεν. κ. Γ. Γκανούλην Γεν. Ἐπιθ. Μέσ. Ἐκπαίδ. Σέρρας. Σὰς εὐχαριστοῦμεν καὶ εὐχόμεθα νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία σας τῆς ἐκ δευτέρου ἐπισκέψεως τοῦ Ἱ. ἡμῶν τόπου. κ. Β. Καρλὴν Κύμην Εὐβοίας. Σὰς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς. Ἱερομ. Δαν. Μουρελάτον Χαυδαῖα Κεφαλληνίας. Ἀπεστείλαμεν τὰ αἰτηθέντα τεύχη καὶ ἐσημειώσαμεν νέαν διεύθυνσιν. Πανος. Ἀρχ. κ. Τιμόθ. Παπαμιχαὴλ Θεσσαλονίκην. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς. κ. κ. Ἰ. Βασιλάκην Λοῦρες—Κρήτης, Π. Τραϊφόρον Βρουταμᾶν Σπάρτης, Κ. Μαστρογεωργίου Ἀνάληψιν Τριγωνίδος. Σὰς ἐνεγράψαμεν. Στρα. Χ. Δύσον Ἀμύνταιον. Σὰς ἐνεγράψαμεν. Τὸ περιοδικὸν μας κυκλοφορεῖ δωρεάν. κ. Γ. Μοσχόπουλον Χαυριᾶτα Κεφαλλη-

νίας. Τὰ πρῶτα τεύχη ἐξηγνήθησαν. κ. Π. Βαρδακόσταν Ὀκτωινῶν Αὐλωναρίου. Ἐσημειώσαμεν νέαν διεύθυνσιν. Αἰτηθὲν τεύχος ἀπεστείλαμεν. κ. Ἰ. Σεραφειμίδην Θεσσαλονίκην. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

Δ Ω Ρ Ε Α Ι

Ἐλήφθησαν δι' ἐνίσχυσιν τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ αἱ ἑξῆς δωρεαί :

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κίτρους κ. Κωνσταντῖνος Δρ. 50.000, ἱερομ. Ἰωάννης Νεασκητιώτης πνευματικὸς Δρ. 800.000, οἱ κ. κ. Γερ. Ἀναγνωστόπουλος Διευθυντὴς Ἀ' Τελωνείου Θεσσαλονίκης καὶ μοναχὸς Φίλιππος Δικαῖος τῆς ἡμετέρας Ῥουμανικῆς Σκήτης τοῦ Λάκου ἀνά 100.000, Ἀγιογραφικὸς οἶκος Ἰωασαφαίων Καρυῶν, Κελλίον Ἅγιος Δημήτριος Πραβάτας Γερ. Ἀβερκίου, Εὐάγ. Σταματίου ἐξ Ἀθηνῶν. Μ. Δημητριάδης ἐκ Θεσσαλονίκης, Θωμ. Σιδέρης ἐκ Λάφνης, Κα Ῥαχήλ Λουκοπούλου ὡς Πρόεδρος τοῦ Σ. Νεάπολις Καππαδοκίας ἀνά 50.000, ἱερ Χαράλ. Παρτίδος ἐκ Ληξουρίου Κεφαλληνίας 40.000, Γέρ. Γερμανὸς ἀντιπρόσωπος Ἰ. Μ. Σιμ. Πέτρας παρὰ τῆ Ἰ. Κοινότητι, Γ. Γκανούλης Γεν. Ἐπιθεωρ. Μέσ. Ἐκπαιδεύσεως περιφερείας Σερρών, Ἐλευθ. Ἡλιάδης ἐκ Θεσσαλονίκης ἀνά 30.000, ὑποστράτηγος ἑ. ἀ. Π. Κάτσαρης (2α), Ἀντ. Σιγάλας Καθηγητὴς Πανεπιστημίου (2α), Δημ. Πανταζίδης ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ Σ. Ἀδάμος Δικηγόρος ἐξ Ἀθηνῶν ἀνά 20.000 καὶ ἱερομ. Μεθόδιος Σκήτης Ἰβήρων 10.000.

Πρὸς τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς.

